

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLAIMED
BY THE
SAILOR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
FIONA DAVENPORT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DENIZCI TARAFINDAN TALEP EDILDI

İÇİNDEKİLER

Denizci Tarafından

Sahiplenildi Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12 Sonsöz

Epilog

Yazar Hakkında

DENİZCİ TARAFINDAN TALEP EDİLDİ

Silas Atwood, Phoebe Baker'la aile dramının ortasındaiken tanıştı ama bu, birlikte olmaları gerektiğini anlamasına engel olmadı. Donanma SEAL'ı ertesi gün onu bulmayı planlıyordu ama bir görev bunu imkânsız hale getirdi.

Kardeşine yardım eden seksi denizci bir ay sonra kapısında belirdiğinde, Phoebe ne düşüneceğinden emin değildi. Zamanlamasının kusursuz olduğu ortaya çıktı çünkü Phoebe kendini yine belanın içinde buldu. Ve bu sefer Silas hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu Phoebe'ye sahip olmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti.

PROLOGUE

Benküçük bir apartmanın önündeki arsaya döndüğümde, komutanlarımdan biri olan Kıdemli Başçavuş Arrow Hamlin'i gördüm. O da

büyük siyah cipinin yanında durmuş, minyon bir sarışın sanki aya asılmış gibi ona bakıyordu. Gerçi yüzündeki hüzünlü ifade daha az acınası değildi. Tamam, bu biraz abartılı olabilirdi ama lanet olsun, birlikte çalıştığım adamlar sinek gibi düşüyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse onları suçlayamazdım. Harika kadınlara aşık olmuşlardı ve bir yanım biraz kıskanıyordu.

Arrow ve kadınına en yakın yere park ettim ve küçük arabadan indim. Araba kısa süre önce bozulmuştu, Arrow da Sage'le böyle tanışmıştı çünkü ona yardım etmek için kenara çekmişti. Lastikler Bay Temiz'den bile daha keldi, bu yüzden onları değiştirmemi ve arabayı Sage'in dairesine geri götürmemi istedi.

Ayağa kalkar kalkmaz anahtarları Arrow'a uzattım. "Dört lastiği de değiştirdim, efendim."

"Teşekkürler, Silas." Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden birkaç banknot çıkararak bana uzattı. "Bu karşılamazsa bana haber ver."

Sage çantasının fermuarına uzandı. "Ödemesi gereken kişi ben olmalıyım." Arrow'un parmakları bileğine dolandı ve mırıldanırken onu durdurdu,

"Dün gece sana benim kadını olduğunu kanıtlamadım mı?"

"Yaptın," diye itiraf etti usulca, yüzü pembeleşirken yere bakıyordu. Kıs kıs gülmekten kendimi alamadım, bu da onun daha da kızarmasına ve Arrow'un bana pis bir bakış atmasına neden oldu. Ben de karşılığında sıırıttım.

Sage'e döndü ve devam etti, "Bu da demek oluyor ki, aylar önce değiştirilmesi gereken o lanet lastikler de dahil olmak üzere güvenliğinizle ilgili her şeyle ben ilgileneceğim."

"Ben olsam onunla tartışmaya zahmet etmezdim hanımefendi. İnatçı bir orospu çocuğu olabilir," diye uyardım.

Daha başka bir şey söylenmeden Sage'in dikkati park yerine giren küçük kırmızı bir arabaya kaydı. Sage'in oda arkadaşı Phoebe olduğunu tahmin ettiğim güzel bir kızıl saçlı, Arrow'un cipinin yanına yanaştı. Kapı açıldı ve kirli, cimri görünümlü genç bir adam onu beklemek için dışarı çıktı.

Paul, Phoebe'nin kardeşiydi. Sage'i on bin dolar borçlu olduğu satıcıya neredeyse öldürtecek olan bir bağımlıydı. Adam Sage'i Phoebe sanmış ve onun Phoebe olmadığını anladığında da hiç umursamamıştı. Arrow, kadınından uzak durmasını sağlamak için o orospu çocuğunu yerin dibine sokmak zorunda kalmıştı.

Phoebe onun en iyi arkadaşı olduğundan ve Arrow da Sage'i mutlu etmek için her şeyi yapacağından, Paul'ün rehabilitasyona gitmesi için para ödüyordu. Arrow'un bir arkadaşı olan Jacob tarafından yönetilen çok özel bir rehabilitasyon. Son derece katı bir rehabilitasyondur ve Paul'ün iyileşmek için çok çalışması gerekecekti ama iyileşirse buradan değişmiş bir adam olarak ayrılacaktı. Phoebe ile küçük buluşmasından sonra, onu oraya kendim götüreceğim ve kontrol edecektim.

Phoebe arabasını kapattı, sonra aracından atladı ve kendini kardeşinin kollarına attı. "Tanrıya şükür iyisin. Senin için çok endişelendim."

Vay anasını.

Yanılmışım. Phoebe güzel değildi, tam anlamıyla muhteşemdi. Koyu kirpiklerle çevrili çarpıcı, berrak mavi gözleri ve kırmızıya boyanmış pelüş dudakları vardı - her türlü kirli düşünceyi çağırıyordu. Yanaklarındaki çiller bile çok şirindi.

Benim iki metrelik boyumdan belki on santim daha kısaydı ama Sage gibi ufak tefek bir şey değildi. Phoebe daha çok ortalama bir yapıya sahipti ama ağzımı sulandıran kıvrımları vardı.

Ve o saç. Hay sikeyim. Bakır bukleler başının üstünde dağınık bir topuz halindeydi ama belli ki kalın ve uzundu. Çıplakken saçları etrafına döküldüğünde, büyük memeleriyle cilveleşirken harika olurdu. Onu arkadan becerirken elime dolanan ipeksi görünümlü buklelerin nasıl bir his olduğunu eninde sonunda öğreneceğime hiç şüphem yoktu.

Paul Phoebe'nin omzuna yaslanıp hıçkırarak hıçkırarak ağladığında şimdiki zamana geri döndüm. "Çok özür dilerim, kardeşim. Seni bu karmaşanın içine sürüklemek istememiştim. Sana neler olabileceğini düşündüğümde..."

"Ben iyiyim. Bana yaklaştılar." Uzaklaşmadan önce sırtını sıvazlarken ona güven verdi. "Özür borçlu olduğun kişi Sage, çünkü beni aramaya geldiklerinde o da buradaydı."

Paul onlara doğru döndü, bakışları Sage'e bakmadan önce Arrow'a yöneldi. "Yaptığım pislik yüzünden incindiğin için ne kadar pişman olduğumu asla bilemezsin. Çok üzgünüm, Sage."

Phoebe kardeşine o kadar odaklanmıştı ki o ana kadar Sage'in yanağındaki küçük bandajı ve çürüğü fark etmemişti ve "Yaralandın mı?" diye bağırdı.

"Sadece biraz," diye yumuşak bir gülümsemeyle onu rahatlatmıştı Sage.

"Şimdi iyiyim." Phoebe'nin omuzları çöktü. "Yaralanmış olmandan nefret ediyorum."

Saatime baktım ve kapanmadan önce rehabilitasyon merkezine varmamızın ne kadar süreceğini hesapladım. Yola çıkmamız gerekiyordu.

"Böldüğüm için üzgünüm." Çenemi cipe doğru salladım. "Ama gitme vaktimiz geldi."

"Onu nereye götürüyorsun?" Phoebe, cipin yolcu koltuğuna tırmanmaya çalışan kardeşinin kolunu tutarak ağladı.

"Rehabilitasyona geri dönmeyi kabul etti." Arrow rehabilitasyon merkezinin ne kadar katı olduğunu anlatınca Phoebe'nin gözleri umutla doldu.

Bana döndü, kirpikleri dalgalandı ve beni bir saniyeliğine o güzel mavi gözlerinin içine hapsetti. "Kardeşime yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye mırıldandım, sesim arzuyla kalınlaşmıştı. Bu iki kelimenin içinde bir de söz vardı. Beni tekrar göreceğine ve o zaman tüm zevkin ona ait olacağına dair bir söz.

Phoebe'nin yanakları pembe bir kızarıklıkla doldu ve aramızdaki çatırdayan elektriğe karşı bağışıklığı olmadığını bana gösterdi. Ona göz kırptım ve kardeşiyle birlikte cipe binerken başını eğdi.

Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasına baktığımda onun hâlâ arabayı izlediğini gördüm. Onu istediğimi biliyordum ama tam o anda takım arkadaşlarımla birlikte toz olduğumu fark ettim.

Phoebe benimdi.

Eve döndüğümde hava kararmıştı ve daireme taşındığımdan beri ilk kez sadece ben varken evin ne kadar boş olduğunu hissettim. Üsten taşınalı sadece altı ay olmuştu ama Phoebe'nin bir an önce kalıcı olarak yanıma taşınmasını istediğim için bu değişikliği yaptığımı kesinlikle memnundum.

Uzun bir süre yatakta yattım, ertesi gün için planlar yaptım. İşten sonra Phoebe'yi yakalayıp kaçırmak kulağa ne kadar çekici gelse de pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu.

Akşam yemeği daha güvenli bir bahisti. Onu dışarı çıkarırdım ve birbirimizi tanımaya başlardık. Onu zorlamazdım ama yine de evime dönüp çarşafı yakmamızı umabilirdim.

Sonunda uykuya daldım ama gecem huzursuz geçti çünkü Phoebe'yle ilgili rüyalar yüzünden sürekli sıcak ve rahatsız bir şekilde uyandım.

Vazgeçip kutup duşu almak için banyoya girgüneş ufuk çizgisini zar zor aşıyordu.

Dışarı çıktığımda telefonum çalıyordu ve aceleyle yatak odasına gitmeden önce belime bir havlu sardım.

Arayanın kim olduğunu görünce iç çektim. Bir görev.

SEAL olduğumdan beri ilk defa kendimi gitmek zorunda olmamayı dilerken buldum.

Emirleri aldıktan sonra bir arkadaşımı aradım, o da beni dünyanın en iyi güvenlik şirketlerinden birinin sahibi olan Jonah Carrington'la temasa geçirdi. Ben yokken kız arkadaşıma göz kulak olmayı kabul etti. Onu korumak için tabii ki. Ve başka hiçbir erkeğin Phoebe'ye yaklaşmadığından emin olmak için.

SÖnümdeki tuğla binaya bakarken buraya gelme konusunda tereddüt etmeye başladım. Buraya geldiğimden beri neredeyse tam bir ay geçmişti. Kardeşimi en son gördüğümde, bağımlılığı yüzünden kapıma getirdiği bela yüzünden ona hâlâ çok kızgındım. Paul beni daha önce de pek çok kez incitmişti ama bu acı hep duygusaldı, asla fiziksel değildi. Ve arkadaşlarımdan hiçbiri onun yaptığı herhangi bir şey yüzünden acı çekmemişti, ta ki son pisliğine kadar, bir uyuşturucu satıcısıyla o kadar derin bir ilişkiye girmişti ki beni aramaya gelmiş ve onun yerine en iyi arkadaşım Sage'i bulmuştu.

Yeni kocasının yanına taşınana kadar benim de ev arkadaşındı. Onun adına ne kadar mutlu olsam da, taşınması berbat bir şeydi. Yine de iyi tarafından bakmaya çalıştım. En azından dairemizden kaçtığından Arrow'la tanıştığından beri bir uyuşturucu satıcısı tarafından saldırıya uğramasından iyi bir şey çıkmıştı.

Derin bir iç çekerek Sage'i aramak için telefonumu elime aldım. Ona bu sabah nereye gittiğimi söylemişim, bu yüzden ilk çalışta açtığında şaşırmadım. "Paul nasıl?"

"Onu henüz görmedim. Hâlâ arabamda oturuyorum ve bugün buraya gelmekle doğru kararı verip vermediğimi düşünüyorum." Burnumun kenarını işaret parmağımla başparmağım arasında sıkıştırarak derin bir iç geçirdim. "Sana olanlar için onu affetmemişken onunla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim."

"Benim için endişelenmeyi bırak ve kendin için ne yapman gerektiğine odaklan."

Bu, Sage'in Paul'ün davranışları yüzünden başına gelenleri atlatmam için beni cesaretlendirdiği ilk sefer değildi. Ben aynı şeyi yapamazken o bir şekilde her şeyi geride bırakmıştı. Muhtemelen tüm bunlar boyunca Arrow'un desteğine sahipken benim sadece ailem vardı - ki onların sadakati de kardeşimle benim aramda bölünmüştü.

Zaten onu ziyarete gitmişlerdi ve beni de aynısını yapmaya teşvik etmişlerdi. İyi niyetli olduklarını biliyordum ama keşke benim bakış açımı biraz daha görebilselerdi. "Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim, Paul'ün kendine çeki düzen vermesi ve ailemizi daha fazla parçalamaması dışında."

Sage'in ses tonu nazikti: "Arrow balayımızdan döndüğümüzde Paul'ün nasıl olduğunu öğrenmek için arkadaşını kontrol etti. Bana söylediğine göre iyi bir ilerleme kaydetmiş."

"Evet, beni yukarı çağırmak için aradığında sesi uzun zamandır olmadığı kadar iyi geliyordu." Bir kez daha iç çektim. "Ama bunu daha önce de yaşadım, rehabilitasyondayken en iyisini umdum ve sonra ayıklığı kalıcı olmadığında hayal kırıklığına uğradım. Her şeyi yeniden yapmak için yeterli güce sahip olduğumdan emin değilim."

"Kendine daha fazla kredi vermelisin, Phoebe," diye azarladı. "Fark ettiğinden çok daha güçlüsün."

Onun cesaretlendirmesi tam da korkumu yenmek için ihtiyacım olan şeydi. "Haklısın. Bunu yapabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin. Şimdi oyalanmayı bırak ve içeri gir."

Vedalaştıktan sonra telefonumu çantama koydum ve arabamdan indim. Sonraki bir saat, Arrow'un rehabilitasyon merkezini yöneten arkadaşı Jacob'ın Paul'ün şu ana kadar kaydettiği ilerlemeyi bana anlatması ve otuz gün daha kalacağını açıklamasıyla bulanık bir şekilde geçti.

"Bunu gerçekten kabul etti mi?" Daha önce ne zaman rehabilitasyona gitse süresi dolar dolmaz gitmeye hazır olduğu için şaşkınlıkla sordum.

"Sadece kabul etmekle kalmadı, bu onun fikriydi." Jacob uzandı ve elimi sıktı. "Ve bizimle kalış süresini doksan güne uzatmayı seçerse hiç şaşırmam."

Gözlerim büyüdü ve yaşlarla doldu. "Vay canına, sen bir mucize işçisisin."

Başını iki yana salladı. "Burada başarı oranımız ne kadar iyi olursa olsun, sonuçta asıl zor işi yapmak hastalarımıza kalıyor. Ki kardeşiniz yapıyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Ona sulu bir gülümseme gönderdim. "Endişelerimi giderdiğin için teşekkürler. Sanırım artık Paul'ü görmeye hazırım."

"Güzel." Elimi okşadı. "Kardeşin ziyaretin konusunda gergin olsa da, seni görmeyi ve hatasını telafi etmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum."

Paul daha önce de iyileşme sürecinde bu aşamaya gelmişti ama geçmişte özürleri hep belirsiz ve gönülsüz olmuştu. Küçük bir konferans salonuna girdiğimde ve o yerinden fırlayıp bana doğru koştuğunda bunun artık doğru olmadığını keşfettiğim için mutluydum. "Çok, çok özür dilerim, Phoebe. Bunu sana daha önce defalarca söylediğimi biliyorum, ama Sage'in benim yüzümden yaralandığını bilmek - yaralanabilir ya da ölebilirdin - sonunda aklımı başıma getirdi. Yaptıklarımın neden olduğu zararı görmem için bu kadar alçalmamın gerekmesinden nefret ediyorum ama sana söz veriyorum bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Mavi gözlerinde parlayan samimiyetten hiçbir şey kaçmıyordu ve ne kadar iyi görüldüğüne dikkat ettim. Biraz kilo almıştı, kıyafetleri temizdi ve cildinde sağlıklı bir parlaklık vardı. "Bir daha uyuşturucu kullanmayacağını mı söylüyorsun?"

"Üzgünüm, kardeşim. Keşke bu sözü verebilseydim ama ben her zaman bir bağımlı olacağım, sadece iyileşmekte olan bir bağımlı." Benden uzaklaşarak sandalyelerden birini işaret etti ve yanıma oturmadan önce oturmamı bekledi. "Mücadele hayatımın geri kalanında her gün benim için orada olacak. Bazı günler diğerlerinden daha kolay olacak, ama düşeceğim bir zaman da gelebilir. Sana verebileceğim tek söz, temiz kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Toplantılara gideceğim, sponsorumu arayacağım, ihtiyacım olduğunda yardım isteyeceğim çünkü beni seven insanları bir daha asla böyle hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Gerçekten ciddisin," diye fısıldadım, vücuduma hücum eden ezici rahatlama duygusuyla burnumu çektim.

"Biliyorum," diye başını sallayarak onayladı ve elimi tutmak için uzandı. "Bana zaten hak daha fazla şans verdiğini biliyorum ama sana yaşattığım tüm acılar için beni bir kez daha affedebileceğini umuyorum. Yalan söylediğim ve seni tehlikeye attığım için. Sage'in benim davranışlarım yüzünden incinmesi için. Ve hak ettiğin gibi bir ağabey olamadığım için."

Sadece otuz dakika önce bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama kendimi "Seni affediyorum" demekte tereddüt etmezken buldum.

"Teşekkür ederim." Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve ben de ona sarılmak için eğildim.

Kolları bana sıkıca sarıldı ve bırakmadan önce kendini toparlaması için ona bir an verdim. "Yapman gerektiği gibi basamakları çıktığın için teşekkürler. Seninle gurur duyuyorum Paul."

"Sen--" Birkaç kez boğazını temizledi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Affediciliğimin onu nasıl etkilediğini saklamaya çalışmamasını takdir ettim. Vedalaşmadan önce bir süre sohbet ettik ve yollarımız ayrılırken kendimi çok daha iyi hissettim. Onun bu kadar değişmiş olmasına rağmen sadece bir ay geçtiğine inanmak zordu. Kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum çünkü yıllar sonra ilk kez kardeşimin geleceği için umut doluydum.

Lobide yürürken, benim yaşlarımda olduğu anlaşılan bir kadın ön kapının yanındaki banktan atladı ve ben yaklaşırken bana baktı. Ona garip bir gülümseme fırlattım ve "Merhaba" diye mırıldandım, yanından geçip gitmek niyetindeydim ama kadın yoluma çıktı.

"Sen Paul'un kız kardeşisin,
değil mi?" Başımı salladım.

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana sırtıttı. "Grup seansımızda senin de geleceğinden bahsetmişti, kızıl saçların ve mavi gözlerinle birbirinize çok benziyorsunuz."

"Evet, kardeş olduğumuzu fark etmemek oldukça zor."

"Onun gibi bir kardeşe sahip olduğun için çok şanslısın." Arkama baktı ve yüksek sesle iç geçirdi. "Onu her gün görmeyi gerçekten özleyeceğim."

"Oh, yakında taburcu mu olacaksın?" diye sordum.

"Çok yakında." Dudakları somurtarak aşağı doğru kıvrıldı. "Aslında bugün."

Paul'un rehabilitasyon gördüğü diğer zamanlardan eve geçişin ne kadar zor olabileceğini bildiğimden, neden ayrılmak konusunda endişeli olabileceğini anlıyordum. "Duyduğuma göre Jacob burada çok sıkı bir yönetim uyguluyormuş. Hazır olmadığını düşünselerdi eminim gitmezdin."

"Biliyorum ama aynı gün hastaneye yattığımız için Paul ve benim aynı anda taburcu edileceğimizi umuyordum."

Kardeşimin adını tekrar söylediğinde gözleri parladı ve ona aşık olabileceğini fark ettim. Kendimi garip hissederek mırıldandım, "Belki de en iyisi budur, çünkü ikinizin de bir ilişkisi olmaması gerekiyor. Evren her şeyin olması gerektiği zamanda olmasını sağlar, belki ileride tekrar karşılaşacaksınız."

Ve hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez, Paul için geleceğin ne getireceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Damn, çok yorulдум," diye homurdandım görevimizden sonra sorgulandığımız odadan .

Takım arkadaşım Kade, "Hooyah," diye mırıldandı.

Görev başlangıçta dört günlük bir operasyondur. Sonra işler ters gitti ve dört haftaya dönüştü. Umutsuzca uyumaya ihtiyacım vardı ama Phoebe'yi daha çok görmem gerekiyordu.

Görevime odaklanmadığım zamanlarda sürekli aklımda o vardı. Onun için geri döndüğümü haber vermek ya da sadece seksi sesini duymak için onunla iletişim kurmanın bir yolu olmamasından nefret ediyordum. Biraz uyuyabildiğimde, döndüğümde ona yapmayı planladığım her şeyi hayal ediyordum.

Rahatlamadan önce onu görmek istedim. Kısmen, Jonah'tan gelen düzenli güncellemelere rağmen onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğu için. Her ne kadar e-postalarımı sık sık kontrol edemediğim için onları patlamalar halinde alsam da. Diğer yanımda ise onun gerçek ve hatırladığım kadar güzel olduğundan emin olmak istiyordum.

Önce aramam gerektiğini düşündüm ama Phoebe'nin numarası bende yoktu. Neyse ki ben yokken Arrow ve Sage balayından dönmüşlerdi. Bilgilendirme toplantısındağı, bu yüzden onu girişin dışında bekledim. Son bir aydır katlandığım bunaltıcı sıcaktan sonra serin hava harika hissettiriyordu.

Arrow ortaya çıktığında, yaslandığım duvarı ittim ve ona doğru yürüdüm. "CMC," diye seslendim.

Durdu ve arkasını döndü. "Sizin için ne yapabilirim, Astsubay?" Arrow benim komuta subaylarımdan biriydi ama aynı zamanda arkadaşımıdı. Görev dışında birbirimize ilk isimlerimizle hitap ederdik.

"Efendim" alışkanlıktan. Ancak, kendisine verilen ismi kullanmanın, rütbesiyle hitap etmekten daha az doğal hissettirmesi komikti.

"Balayı nasıldı?"

Sırıttı ve ellerini haki pantolonunun ceplerine soktu. "İnanılmaz. İşimi seviyorum ama karımla bu şekilde baş başa kaldıktan sonra geri dönmek zor oldu."

"Tahmin edebiliyorum," diye kıkırdadım. Birkaç hafta önce bu doğru olmazdı. Ama şimdi, sadece Phoebe'nin tüm dikkatini ve vücudunu keşfetmek için kesintisiz zaman istiyordum. Omzuna vurdum ve "Onu henüz hamile bırakmadın mı?" diye takıldım.

Arrow'un gülümsemesi daha da genişledi ve ben inanamayarak başımı salladım. "Şaka yapıyordum efendim. Cidden balayında karınızı hamile mi bıraktınız?"

"Hayır, o işi düğünden önce hallettim," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Göğsümden kahkahalar fişkırdı ve nefesimi tutmak için eğilmek zorunda kaldım. Tekrar ayağa kalktığımda Arrow hala deli gibi gülümsüyordu ve göğsü o kadar şişmişti ki bir düğmesini patlatmasını bekliyordum.

Elini sıktım ve sırtına bir tokat daha attım. "Tebrikler, CMC."

"Teşekkürler. Yine de Sage'e söyleme. O beklemek istiyor."

"Sorun değil." Başımı yana eğdim ve sırtarak onu inceledim. "Başka kaç kişiye söyledin?"

Arrow boğazını temizlerken gözlerini kaçırdı. "Sanırım konuşmak istemenin asıl nedeni balayım değildi?" diye mırıldandı, soruyu geçiştirerek.

"İyi ki arkadaşlarının hepsi sır saklıyor," diye kıkırdadım. "Paul'ü takip edip etmediğini merak ediyordum."

Arrow başıyla onayladı. "Sage kız kardeşi için endişeleniyordu, bu yüzden Jacob'ı Phoebe'ye iletmesi için bize düzenli olarak onun hakkında bilgi vermeye ikna etti."

"O ?"

Omuz silkti. "Beklenebileceği kadar iyi. Jacob ilerleme kaydettiğini söyledi ve Paul'ün işleri yoluna koyacağını düşünüyor. Ama bu zor bir yol."

"Peki ya kız kardeşi? Phoebe mi?" Soğukkanlı olmaya çalıştım ama Arrow ses tonumdan bir şey anladı çünkü gözlerini kıstı.

"Tüm bunlar Phoebe'yi sormanın dolambaçlı yolu muydu? Karımın en iyi arkadaşı mı? Pratikte bir kız kardeş?"

Vajina büyümüş gibi davranıyordum. Ama ben lanet bir SEAL'dım. Açık sözlüydük ve işleri hallediyorduk. Bu yüzden gizli olmaya çalışmayı bıraktım ve

her şeyi ortaya koydu.

"Onda bir şeyler var," diye itiraf ettim. "Onunla sadece on dakika görüştüm ve benim olduğunu anlamam için tek gereken buydu."

Arrow gözlerini devirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Kulübe hoş geldin." Sonra yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, bu görevin zamanlaması ilişkinizi gerçekten mahvetmiş. Onunla bağlantıda kalmanın bir yolu olmadan bu kadar uzun süre uzak kalmak cehennem gibi olmalı."

"Merrick beni Jonah Carrington'la temasa geçirdi," diye açıkladım, Arrow'un seçimimi anlayacağını biliyordum. Merrick Ashford ben sahneye çıkmadan çok önce SEAL ekibimin bir . Görünüşe göre, takım arkadaşlarının kışını kurtarmak için rüşvetçi bir komutanın suçunu üstlenmişti. Karısı Audrey ile tanışana kadar tetikçilik yapmış. Şimdi çoğunlukla güvenlik danışmanlığı yapıyordu, ancak ara sıra arkadaşlarına yardım ediyordu... birinin ortadan kaybolması gerektiğinde. Birkaç kez birlikte çalışmış ve arkadaş olmuştuk.

Karısı Jonah'ın kızının en iyi arkadaşıydı, bu yüzden ben yokken aklımı kaçırmamam için bu durumdan yararlandım.

Arrow başıyla onayladı. "Akıllıca."

"Her neyse, evine gitmeden önce Phoebe'yi aramam gerektiğini düşündüm. Sende numarası var mı? Yoksa benim için Sage'den alır mısın?"

"Elbette." Arrow gömleğinin cebinden cep telefonunu çıkardı, sonra duraksadı, beni incelerken gözlerini kaçırdı. Tereddütü sinirimi bozdu ama belli etmedim.

"Bunu yapmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Phoebe ve Sage kardeş gibiler, bu da onu benim için aile yapıyor. Onun hakkında ciddi olduğunu düşünüyorum, ama eğer onun kalbini kırarsan, kışına tekme basarım. O zaman Sage'i senin üzerine salarım ve inan bana, böyle bir şey olursa çok korkmalısın."

Phoebe'nin köşesinde, ben yapamasam da onu koruyacak böyle iyi insanlar olduğu için mutluydum. Ama yine de niyetimi sorgulamasına sinirlenmişim, bu yüzden başımı sertçe salladım. "Anlaşıldı, efendim."

Bir an eliyle oynadı, sonra benimki titreşti. "Sana onun iletişim bilgilerini mesaj attım ama..."

Düşünceli bir şekilde konuşmasını bitirdiğinde bir kaşımı kaldırdım. "Efendim?"

Arrow başını salladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yerinde olsaydım, haber vermeyi atlar ve hemen kapısına giderdim. Ona seni başından savma ya da geri çevirme şansı verme."

Önerisini değerlendirirken çenemi kaşıdım. "Belki de haklısın."

Vedalaştık ve hızlı bir duş almak için eve gittim. Temizlendikten sonra bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir Henley giydim. Binanın garajına indikten sonra SUV'uma bindim ve Phoebe'nin dairesine doğru yola çıktım.

Yolda ailemi, erkek ve kız kardeşlerimi kontrol ettim. Bir görev için ayrıldığımda onlara her zaman mesaj gönderirdim ya da bana ulaşamadıklarında çıldırırlardı. Döndüğümde ilk aradığım hep onlar olurdu. Gerçi şu andan itibaren Phoebe'nin peşine düşeceklerdi.

Evinin önündeki otoparka girip arabasını yanındaki yere park ettiğimde akşamın erken saatleriydi. Ona atanan korumayı aradım ve Phoebe'yi başka bir yerde bulmam gerekebilir diye evde olduğunu teyit ettim. Telefonu kapatmadan önce ona teşekkür ettim ve ofise döndüğünde bana tam bir rapor göndermesini istedim. Jonah'a döndüğümü çoktan söylemişim, dolayısıyla Phoebe'nin koruması ertesi gün yeni bir göreve gidecekti.

Onu görme beklentim giderek artıyordu ve bu beklentim ayaklarımı ileri iterek hızla dairesine ulaşmamı sağladı. Muhtemelen gereğinden biraz daha sert bir şekilde kapıyı yumrukladım ama sabrım tükenmişti.

"Tamam, tamam!" Bıkkın bir sesin haykırdığını duydum. Sırıttım çünkü onunla sadece bir kez karşılaşmış olmama rağmen, güzel yüzünün şirin bir kaş çatmayla buruştuğunu hayal edebiliyordum. Ama kilit açıldığında, ona güldüğümü düşünüp kötü bir ikinci izlenim bırakmasın diye yüzümdeki ifadeyi sildim.

Kapı açıldı ve Phoebe boşluğu doldurdu. Haklı olduğum kanıtlanmıştı; yüzünde sevimli bir kaş çatma ifadesi vardı ve ellerini kalçalarına dayamıştı. "Ne oluyor-Silas?"

Çenesi şaşkınlıkla düşmeden önce adımını fısıldadı. Sonra ağzım bir sırıtışa dönüştüğünde yanakları pembeleşti.

"Selam güzelim. Beni hatırladığını gördüğüme sevindim."

Dudakları kıvrıldı ve ellerini iki yanına bıraktı. "Şey, düşündüm de... aptalcaydı, ama yapacağından emindim... ama sonra yapmadın... neyse."

Söylememeye çalıştığı şeyi hemen anladım ve onu rahatlatmak için acele ettim. "Seni tanıştığımızın ertesi günü arayacaktım ama gece yarısı bir görev için çağırıldım. Daha bu öğleden sonra döndüm."

Nefesini içine çekti ve "Arayacak mıydın?" diye mırıldanmadan önce gözlerini iki kez kırıştırdı. Sonra kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. "Yeni mi döndün? Ve burada mısın?"

Şaşkın ifadesine güldüm ve elimi karnına koyarak onu nazikçe dairenin içine doğru ittim. "İçeri girebilir miyim?" Eşiği çoktan geçmiş olmama rağmen sordum. "Her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum."

"S," diye mırıldandım, yanımdan geçmek için izin beklememiş olmasına rağmen.

Silas'ın benim dairemde olduğu gerçeğini kabullenmek benim için çok zordu. Her ne kadar kötü koşullar altında tanışmış olsak da, aramızda bir kıvılcım olduğunu düşünmüştüm. O kadar ki, geçen ayın bir noktasında ondan haber almayı beklemiştim. Kabul ediyorum, ona numaramı vermemiştim ama gerçekten isteseydi Arrow'dan alabileceğine emindim. Bu yüzden bana hiç ulaşmadığında, duygularımın tek taraflı olduğunu düşündüm ve onu unutmaya çalıştım. Ama bu işe yaramamıştı.

Silas'ı bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Genellikle orgazmın eşiğinde uyandığımı düşünürsek, siyah saçlı deniz komandosuyla ilgili gördüğüm rüyaların sayısı biraz utanç vericiydi. Bronzlaşmış, kaslı vücuduyla bana yaptıklarını hayal ettiğim onca şeyi hatırlamak yüzümün kızarmasına neden oldu.

Bana doğru dönerken delici yeşil gözleri yüzümü taradı ve yanaklarımın daha da ısınmasına neden oldu. "Seni bir ay boyunca hayaletimde bıraktığım için özür dilerim."

"Sana telefon numaramı vermediğimde bunun hayalet olarak sayılacağını sanmıyorum." Hafifçe güldüm, artık onun da aramızdaki çekimi hissettiğini ve geçen ay ondan haber alamamamın bir nedeni olduğunu bildiğim kendimi çok daha iyi hissediyordum. Deniz komandosu olduğunu bildiğim için muhtemelen bunu göz önünde bulundurmalıydım. "Ya da denizaşırı bir görevdeyken ve telefonun olsa bile beni arayamadığında."

"Evet, şey"-avucunu yanağını kaplayan koyu renkli sıyrıklara sürttü. "Neden ortadan kaybolduğumu açıklayamadığım için hala kendimi bok gibi hissediyorum."

kardeşini rehabilitasyona bıraktıktan sonra. Söylediklerimde ciddiye aldım. Ertesi gün sana ulaşmayı planlıyordum ama sonra bir göreve çağrıldık ve sana gelmek şu ana kadar bir seçenek değildi. Bu yüzden üstten ayrıldıktan sonra doğruca buraya geldim."

Bunu gerçekten kastettiğinden şüphe etmedim. O yokken biraz kilo vermiş gibi görünüyordu ve gözlerinin altında belli belirsiz gölgeler vardı. "Muhtemelen önce eve gidip biraz yemek yemeli ve dinlenmeliydin. Bir gün daha bekleyebilirdim."

"Belki, ama seni görmek için beklemek istemedim. Gittiğim süre boyunca aklımdaydın." Bir adım daha yaklaştı ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Yaşanan onca şeyden sonra geçen ay senin için kolay olmamıştır. Kardeşin nasıl?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Beklediğimden daha iyi. Pazar günü onu ziyaret ettim ve rehabilitasyonu daha önce hiç olmadığı kadar ciddiye alıyor gibi görünüyor. Otuz gün daha kalmaya karar verdi bu çok büyük bir şey, ayık kalmaya çalıştığında her zaman bir an önce gitmeye hazır olduğunu düşünürsek. Sanırım Sage'e olanlar sonunda onu etkiledi. Bağımlılığının çevresindeki insanlara verdiği zararı daha fazla görmezden gelemedi."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama onun ayıklığı konusunda ciddileşmesi için yaşadıklarınızı yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Elimi göğsüme bastırdım. "Tek yaptığım Arrow sorunla ilgilenirken ailemin evinde saklanmaktı. Paul yüzünden sıkıntı çeken Sage oldu."

"Olanları küçümseme. Sage gibi fiziksel bir saldırıya uğramamış olabilirsin" - yumruklarını iki yanında sıkıyordu, sanki incindiğini düşünmek bile onu öfkeliyordu- "ama tatile de çıkmıyordun. Durum senin için hâlâ zordu."

"Öyleydi." Uzandım ve kolunu sıktım. "Paul'ü rehabilitasyon merkezine götürdüğün için tekrar teşekkürler. Bunu kendim yapmak zorunda hıçkırığa hıçkırığa ağladım."

"Bir şey değil, bebeğim. Keşke daha fazlasını yapmak için buralarda olsaydım." Bana seksi bir sırıtış fırlattı. "Ama en azından şimdi buradayım."

Telefonumun ekranına baktım ve irkildim. "Çok özür dilerim. Seni gördüğüme ne kadar sevinmiş olsam da gerçekten gitmem gerekiyor. Yarım saat içinde başlayacak bir iş ağı etkinliğim var."

"Kahretsin, zamanlamam yine berbat." Bakışları üzerimdeki siyah kazağa kaydı ve gözleri erkeksi bir takdirle doldu. "Seni arabana kadar götüreyim mi?"

"Bu harika olur," diye hemen kabul ettim, yollarımızı bu kadar erken ayırmak istemiyordum. "Sadece ayakkabılarımı giyip çantamı almam gerekiyor."

"Benim için acele etme. Seninle geçirebileceğim her dakikayı değerlendireceğim."

Siyah topuklu ayakkabılarımı almak için yatak odama daldığımda karnımda kelebekler uçuşuyordu. Onları giydikten sonra rujumun çantamda olduğundan emin oldum ve Silas'ın beni beklediği ön kapıya doğru yöneldim. "Tamam, ben hazırım."

Beni binadan çıkarırken avucunu belime dayadı ve omurgamda bir farkındalık ürpertisi yarattı. "Bu akşam ne tür bir networking etkinliğine gidiyorsun?"

"Süslü bir şey değil. Sadece yakındaki bir otelde, çoğunlukla etkinlik planlayıcıları ve ofisten insanlarla mutlu saatler ve ordövrler. Amaç onları etkilemek ve böylece bizimle etkinlik rezervasyonu yapmaya daha meyilli olmalarını sağlamak. Kaliforniya'da birçok restoran ve otelin sahibi ve işletmecisi olan yerel bir konaklama şirketinde pazarlama asistanıyım."

Silas kapıyı tutup eliyle önce benim gitmemi işaret ederken alçak sesle bir takdir ıslığı çıkardı. "Etkileyici."

"Teşekkürler. Lisansımı yeni beri bu benim ilk gerçek işim," diye açıkladım, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Güzellik, nezaket ve zekâ. Sen gerçekten her şeysin, Phoebe Baker."

Neyse ki hangi arabanın bana ait olduğunu biliyordu ve beni doğrudan ona doğru yönlendirebildi çünkü benim kafam onun iltifatının üzerinde bulutlar içindeydi. Ayrıca benden çok daha dikkatli olması da iyi bir şeydi çünkü park yerinden çıkana kadar silecek lastiğimin altına sıkıştırılmış kağıt parçasını büyük olasılıkla gözden kaçıracaktım.

"Bu da ne?" diye sordu kaşları birbirine çarparak.

"Muhtemelen yerel bir pizzacının el ilanıdır." Çarşafı ön camımdan çekip ters çevirdim ve ne kadar yanıldığımı görünce nefes nefese kaldım.

Birinin beni başkalarının işine burnumu sokmamam konusunda uyarmak için geride bıraktığı tehdidi tam olarak özümseyemedim Silas kağıdı elimden çekip aldı ve "Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

"Ben... Ben... Anlamıyorum," diye bağırdım ve Silas bir küfür daha savurup beni göğsüne çekmeden önce kollarımı ortama sarıp kendime sıkıca sarıldım. "Neden biri benim için böyle bir not bıraksın ki?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğimden eminim," diye yemin etti ve başımın tepesine bir öpücük .

Yalvaran gözlerle ona bakmak için çekilmeden önce yaklaşık bir dakika boyunca sunduğu teselliği kabul ettim. Gömleğinin önünü kavrarken ellerim titriyordu ve fısıldadım, "Bu hiç mantıklı değil. Yemin ederim hayatım normalde drama içermez. Aslında, çoğu insana kıyasla oldukça sıkıcıyım."

Notun köşesini işaret parmağı ve başparmağı arasında tutarak başını salladı. "Beni sıkıcı olduğuna ikna edebileceğinden emin değilim bebeğim."

"Sen öyle sanıyorsun çünkü benim yanımda olduğun iki seferde de büyük dramlar yaşandı," diye homurdandım olan biteni anlamaya çalışırken. "Ama benim günlerim çok sıkıcı geçiyor. İş arkadaşlarımdan herhangi biriyle tanıdıklıktan arkadaşlığa geçecek kadar uzun süredir işimde değilim ve evde olmak ya da ailemi görmek dışında zamanımın çoğunu orada geçiriyorum. Sage en yakın olduğum kişi ama bu onunla ilgili olamaz çünkü o balayında. Paul'un de bunca zamandır rehabilitasyonda olduğu için bu işe nasıl karışmış olabileceğini anlamıyorum. Ben onu görmeye gitmeden önce tek ziyaretçisi ailemdi ve onlar asla böyle bir şey yapmazlar."

"En tuhaf nedenlerle berbat şeyler yapan insanlardan payıma düşenden fazlasını gördüm. Hayatındaki herkesi ikinci kez tahmin etmeye çalışma bebeğim. Tek yapacağın seni duvara toslatmak olur. Ayrıca, bu işi çözmem için bana sahipsin."

Silas zamanlamasının berbat olduğunu söylerken yanılıyordu. Bana yardım etmek için doğru zamanda tam olarak doğru yerde olduğu ortaya çıktı... yine.

(Elim sıkı bir yumruğa dönüştü, notu ezebilmeyi diliyordum.

Ama bu geride kalan kanıtları daha da kirletecektir.

"Bunu poşetlememiz gerek," dedim Phoebe'ye, onu daireye geri götürürken. Küçük bir plastik torba aldı ve notu dikkatlice içine koyup ağzını kapattım. Yarın bunu yerel bir laboratuvardaki bir arkadaşına götürecektim ve parmak izi araştırması yaptıracaktım. Bu gece Deacon'ı arayacak ve otoparktaki kamera görüntülerine ulaşım ulaşamayacağını soracaktım. Uzmanlık alanı gizli girişler ve teknik gözetleme operasyonları olduğu için -ki kendisi çok iyi bir hackerdi- en iyi seçeneğim oydu.

Hâlâ endişeli görünen Phoebe'ye döndüm ve onu daha fazla üzmemek için yüzümdeki çatık kaşları düzeltmeye çalıştım. "Merak etme, bebeğim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye mırıldandım. "Neden ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen de rahatlamıyorsun-"

"Bu iş etkinliğine gitmek zorundayım," diye iç geçirdi başını sallarken. "Hâlâ yeniyim ve gitmezsem işimi tehlikeye atabilirim."

Ayağımı yere vurmak ve ona hiçbir yere gidemeyeceğini söylemek istedim, ama bu kelimenin tam anlamıyla birbirimizle sadece ikinci tanışmamız ya da konuşmamızdı. Onu ait kılmaya fırsat bulamadan kaçmasına neden olmak istemiyordum. Onu ne kadar derinden sahiplendiğimi, muhtemelen çıldırır ve kapıyı yüzüme çarpardı. Duygularımın bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar kontrolden çıktığını anlamıyordum ama artık geri dönüşü yoktu.

Ancak gitmesine engel olamamak, yalnız gitmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu. "Peki," diye kabul ettim. "Sadece ben de seninle gelirim."

Phoebe'nin gözleri büyüdü ve bir şey söylemek için ağzını açtığında tekrar başını salladı, ama ben onun sözünü kestim. "Bu tartışmaya açık değil, bebeğim. Güvenliğin her şeyden önce gelir ve tehlikede olmadığından emin olana kadar yanından ayrılmayacağım."

Gözlerim onu tepeden tırnağa süzdü, bir kez daha nefis kıvrımlarını zarifçe sergileyen tek parça kıyafetinin içinde ne kadar seksi görüldüğüne hayran kaldım. *Odaklan, Atwood*. Çok şık değildi ve kalın kırmızı bukleleri rahat bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, ama kot pantolonlu pasaklı bir adamla görünmesinin imajına yardımcı olacağını düşünmüyordum.

Başımı ön kapısına doğru sallayarak, "Yolda benim evime de uğrayabiliriz. Üzerimi değiştirmem sadece birkaç dakikamı alır."

Phoebe'nin ağzı söylediklerimi düşünürken birkaç kez açılıp kapandı. Yerimden kıpırdamayacağımı açıkça belli eden bir ifadeyle ona baktım. Güzel mavi gözlerinde bir heyecan kıvılcımı gördüğümde neredeyse zaferle gülümseyecektim ve o da onaylarcasına başını salladı. Bunun yerine, en büyüleyici gülümsemem yavaşça yüzüme yayıldı ve yanaklarında açan pembenin güzel tonunun tadını çıkardım.

"Tatlı kıcını kaldır bebeğim." Dışarıda yürürken elimi sırtının küçük kısmına koydum, sonra onu SUV'unun yolcu tarafına yönlendirmeden önce kilitlemesini bekledim.

"Araba kullanabilirim," diye itiraz etti. "Beni geri getirmek zorunda kalmanı istemiyorum."
_"

"Unut gitsin bebeğim," diye gürledim kapıyı açarken. "Ne yaptığımı hatırla senin yanından ayrılmamam konusunda ne dedi?"

Phoebe sertçe yutkundu ve bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama cesaretini kaybetti çünkü dudaklarını birbirine bastırdı ve yorum yapmadan koltuğa oturmasına yardım etmeme izin verdi. Fırsat bulamadan onu koltuğa oturttum ve kolum kıyafetinin arasından çıkan sert bir meme ucuna değdiğinde neredeyse inleyecekti. Derin bir nefes aldım ama hava onun ağız sulandıran kokusuyla dolu olduğu için bunun bir faydası olmadı. Kapıyı hızla kapattım ve sürücü tarafına doğru koştum. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra kontağı çalıştırdım ve geri geri çıktım. Caddeye çıktığımda, konsoldan uzandım ve ellerimizi kalçama koymadan önce parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Ona işini sordum ve arabayı sürerken konuşmamızı sürdürdüm, böylece olanları düşünecek ya da aramızda gelişenleri gözden geçirecek zamanı olmayacaktı. Ayrıca onun hakkında her şeyi bilmek istiyor olmamın da bir zararı yoktu.

Daireme vardığımızda arabayı garaja çektim ve park ettim. "Çabuk olacağım," dedim arabadan atlayıp hızla kapısına doğru ilerlemeden önce. Kapıyı açtım ve elimi uzattım.

Phoebe anlayışlı bir gülümsemeyle, "Burada bekleyebilirim," dedi.

Gözlerimi devirdim ve emniyet kemerini açmak için eğildim, her dokunduğumuzda aramızda yayılan elektriğe karşı kendimi çelikleştirdim.

Elini tutarak onu araçtan dışarı çektim ve kolumu omuzlarına dolayarak yanıma yatırdım. "Daha kaç kez kendimi tekrar etmem gerekecek?" Alay ettiğimi anlaması için ağzımın kenarlarının yukarı kalkmasına izin vererek homurdandım. Çoğunlukla. "Sana söyleneni yapmayı öğrenmek zorunda kalacaksın bebeğim." Durakladım ve gülümsemem hınzırlaştı. "İyi bir kız olmanın getireceği ödülleri seveceğine söz veriyorum."

Phoebe bana gözlerini kırptırırken ağzında küçük bir O harfi oluştu. Ne ima ettiğimi tam olarak anlamamış gibi görünse de, bir fikri olduğunu biliyordum çünkü berrak mavi gözleri ısındı ve bir ton koyulaştı.

Asansöre ulaşmıştık, ben de kartımı okuttum. Kapı açıldığında onu içeri aldım. Onu duvara doğru itmek ve benden başka bir şey düşünemez hale gelene kadar öpmek için inanılmaz derecede istekliydim. Ellerim kıvrımlarını hissetmek için kaşınıyor, dudaklarım ağzını dudaklarımın altında hissetme beklentisiyle karıncalanıyordu.

Ancak, bir kez başladığımda duramayacağımdan şüpheleniyordum. Ve Phoebe'nin kariyeri de dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyin benim için önemli olduğunu bilmesini istiyordum. Bu yüzden ona olan açlığımın beni yolumdan saptırmaması en iyisiydi. Bekleyebilirdi. Bekleyebilirdim, kendime söyledim - çoğunlukla buna inanarak.

Asansör benim katıma ulaştığında, koridordan kapıma doğru yürürken elini elimde tuttum. Kilidi açtıktan sonra içeri girdik ve onu kanepeye doğru yönlendirdim. "Otur bebeğim. Sadece birkaç dakika sürecek."

Gözleri ilgiyle odanın içinde gezinirken kıkırdadım. "Burnunu sokmaktan çekinme. Sizden saklayacak bir şeyim yok."

Phoebe'nin yüzünde şaşkınlık vardı, ama aynı zamanda memnun görünüyordu. "Ben asla burnumu sokmam," diye yarım ağızla ısrar etti.

"İsterdim," diye gülerek itiraf ettim. Kıkırdadığında, eğilip burnuna hızlı bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. Doğrulup aceleyle yatak odama çekilmeden önce kendime izin verdiğim tek şey buydu.

Kot pantolonumu bir pantolonla ve Henley'imi bir polo ile değiştirdikten sonra ayakkabılarımı değiştirdim ve oturma odasına geri döndüm. Phoebe'nin

Gözleri bana dikildi, tekrar karardı ve yanaklarını güzel bir kızarıklık kapladı. "İyi temizlenmişsin, Silas," diye alay etti.

Güldüm ve ona göz kırptım. "Aynen öyle, bebeğim. Gerçi patates çuvalının içinde çok seksi görünürdün."

Tekrar kıkırdadı ve bana gülümsedi. Bir an için gülümsemesinin güzelliğinde kayboldum. Sonra sisi dağıtmak için başımı salladım ve bir kez daha kendime daha sonra şımartmak için bolca vaktimiz olacağını hatırlattım. Sonsuza kadar, eğer istediğim gibi olursa.

"Hadi gidelim bebeğim," dedim elimi ona doğru uzatırken. "Güvende olduğundan emin olana kadar seni buraya kilitlemekten kendimi alıkoyamam."

Ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi, ben de sarmaş dolaş parmaklarımızla bizi birbirimize bağladım. Aracıma yöneldik ve garajdan çıkarken Phoebe otelin adresini GPS'ime taktı. Varış noktası sadece on dakika uzaklıktaydı, bu yüzden rahat bir sessizlik içinde yol aldık.

Bir SEAL olarak, genellikle tam bir sessizlik içinde ve genellikle arzu edilenden daha kötü koşullarda çok fazla beklemeyi içeren durumlarla başa çıkmak için eğitilmiştim. Ancak ailem dışında hiç kimseyle tamamen rahatlayamamıştım. Bu yüzden Phoebe ile birlikte olmanın bu kadar kolay hissettirmesine şaşırmıştım.

Otele vardığımızda bir telaş vardı, bu da benim koruyucu içgüdülerimi rahatsız etti. Sonra balo salonuna girdik ve ağzım derin bir kaş çatmayla kıvrıldı. Geniş alan bizim tarafımızda birkaç çift kapıyla açılıyordu ve karşımızdaki duvar zeminden tavana pencerelerden oluşuyordu ve bahçe alanına erişimi sağlayan üç kapı setiyle bölünmüştü - hepsi de gece esintisini içeri almak için açık tutulmuştu -. Çıkış durumu beni rahatsız ediyordu ama yüksek masaların etrafında kaynaşan tüm yabancılar dişlerimi sıkıyordu.

Kolumu Phoebe'nin beline doladım ve onu yanıma yatırdım. Konuk kalabalığının içine doğru yürürken birkaç kişi ona merhaba diye seslendi. İlk seferinde uzaklaşmaya çalıştı ama kolumu sıkarak bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça belirttim. Ondan sonra sadece el salladı ve karşılığında selam verdi.

Phoebe bunun bir networking etkinliği olduğunu açıklamıştı, bu yüzden orada olduğumuz sürece ona katlanmak ve ilgisini paylaşmak zorunda olduğumu biliyordum. Bu durumdan mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Odanın ortasında ordövrlerden oluşan açık büfe bir masa duruyordu ve akşam yemeğini kaçırdığından bahsettiği için bizi o yöne doğru hareket ettirdim. Açlıktan ölüyordum ama içimdeki koruyucu içgüdüler onun güvenliğine izin vermiyordu.

Masaya vardığımızda bana bir tabak uzattı ama minnetle gülümseyip başımı salladım. Kaşlarını çattı ve iki tabağı da masaya koymaya gitti ama onu durdurmak için bileğinden tuttum. "Bir şeyler ye bebeğim," diye ısrar ettim. "Aç olduğumu biliyorum."

"Peki sen değil misin?" Phoebe belirtti. "Doğruca beni görmeye geldiğini söylememiş miydin?"

Başımı salladım.

"Bunun yemek için durmadığınız anlamına geldiğini varsayıyorum."

"Ben sonra bir şeyler alırım. Sen git," diye ısrar ettim ve sonunda onu serbest bırakarak sıraya doğru ittim.

Yine tereddüt edince tabağını aldım ve ağzına kadar yemekle doldurmaya başladım.

Phoebe güldü. "Bunların hepsini asla yiyemeyeceğim."

Omuz silktim ve elimi tekrar sırtına koyarak bizi boş bir yüksek masaya doğru yönlendirdim. Masaya vardığımızda, sırtımız duvara dönük durması için onu yanıma çektim. Bu şekilde çıkışları, tüm odayı ve içindeki herkesi görebiliyordum.

Phoebe'nin bana yerel satıcılar olarak tanıttığı birkaç kişi yaklaşan etkinlikler hakkında sohbet etmek için uğradı. Onlar başka biriyle konuşmaya geçtiklerinde, gözlerim benden muhtemelen birkaç yaş küçük olan tiki görünümlü bir adama takıldı. Masaya yaklaşırken kızıma sıcak bir şekilde gülümsedi. Gözleri kızımı adeta yutmuştu ve göğsümden yükselen uyarı hırıltısını bastırmak zorunda kaldım. O küçük pisliğin aptalca bir şey yapıp yapmayacağını görmek için beklemem gerekiyordu. Olay çıkarmayacaktım ama kızıma asılırsa pişman olacaktı.

"Seni burada gördüğüme sevindim Phoebe," dedi çocuk geniş bir gülümsemeyle masanın etrafında dolanıp elini uzatırken. Phoebe elini sıkamadan ben onun avucunu kavradım ve çok daha büyük olan avucumun içine aldım.

Kendisini sıkıca kavrayan elime bakarken gözleri büyüdü. Bir noktaya değiniyordum, bu yüzden acı verecek kadar sert sıkıyordum... henüz. "Merhaba," selamladı beni, sesi ilk geldiğinde olduğundan biraz daha yüksek. "Ben Blaine Asbury. Otelin sahibi ailem," diye ekledi şımarık bir vakıf fonu çocuğunun iğrenç kibriyle.

İsmi duyunca neredeyse homurdanacaktım. Gösterişliydi ve ona tam uyuyordu.

"Silas," diye mırıldandım hoyratça, parmaklarımı biraz daha sıkarak. Phoebe küçük bir nefes verdi, ama diğer kolumu beline doladım ve onu sıkarak sessiz kalmasını istediğimi belli ettim. Bir şey söylemeyince, ona minnettarlığımı göstermek için bir kez daha sıktım.

"Ah, biriyle görüştüğünü fark etmemiştim," dedi, bakışları benimle Phoebe arasında gidip geliyordu. Elini benimkinden kurtarmaya çalışıyordu ama doğrudan Phoebe'yle konuşması, beni konuşmanın dışında tutmaya çalışması beni rahatsız etmişti. Bu o kadar gülünçtü ki neredeyse gülecektim. Gerçekten benim Phoebe'm gibi inanılmaz biriyle bir şansı olduğunu mu düşünüyordu?

"Artık biliyorsun," diye .

"Ciddi mi?" diye mırıldandı, gözleri bir anlığına bana doğru kaydı. Bu sefer hırıltımı bastıramadım.

"Tabii ki ciddi, Blaine," diye hırladım, tiksinti dolu bir ses tonuyla ismine vurgu yaparak. "Şimdi kışına tekme basmaya karar verip herkesi bu dertten kurtarmadan önce git ve başka birinin kız arkadaşına asıl." Bu noktada eline, ondan küçük bir kız çığlığı çıkaracak kadar baskı uyguladım. Sonunda elini bıraktım ve başka bir şey söylemeden ya da kız arkadaşına bakmadan kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtı.

"Aman Tanrım," diye inledi Phoebe. Yüzünü avuçlarının içine gömdüğünü görmek için aşağı baktım. Ben bir şey söyleyemeden bana baktı, güzel yanakları renkten renge girmişti ve "O da neydi?" diye tersledi.

"Dostça bir uyarı," diye mırıldandım.

"Benimle konuşmaya gelen herkesi korkutup kaçırarak mısın? Eğer öyleyse, evde kalsaydım daha iyi olurdu."

O küçük pisliği korkutup kaçırdığım için kendimi kötü hissetmiyordum ama onun işini olumsuz etkileyecek bir şey yaptığım için pişman olacaktım.

"Özür dilerim," dedim ona gerçek bir pişmanlıkla. "Daha iyisini yapacağım." Neredeyse orada bitirecektim ama tamamen dürüst olmayı hak ettiğini düşündüm. "Ama başka bir adamın seni o küçük pislik gibi gözleriyle soyduğunu görürsem, gözlerini kendilerine saklamazlarsa yarın muhtemelen şişmiş olacaklarını açıkça söylemeyeceğime söz veremem."

(Silas'ın söyledikleri karşısında muhtemelen dehşete düşmem gerekirdi ama kendimi etkilenmiş ve garip bir şekilde olmuş buldum. Blaine Asbury devasa bir

Pislikti ve onunla karşılaşmaktan korkuyordum, çalıştığım şirket ailesine ait birkaç oteli işlettiği için bu sık sık oluyordu.

Aynı etkinliklere katıldığımızda her zaman ondan uzak durmaya çalışırdım ama her seferinde beni arıyor gibi görüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Yanımda iri yarı, göz korkutucu bir deniz komandosu olması bile benimle flört etmek için yanıma gelmesini engelleyememişti.

Eğer işimle bu kadar gurur duymasaydım ve onu kaybetme riskini göze alacak bir şey yapmak istemeseydim, Silas'ın Blaine'le olan etkileşimini görmezden gelirdim. Hatta belki de o bana karşı hırçınlaşırken bu kadar ateşli olduğu için ona bir öpücük verirdim. Ancak, en azından Silas'ı etkinlikten atılmamamızı sağlayacak kadar dizginlemeye çalışmalıydım. "Öncelikle, Blaine kibirli haliyle ürkütücü olabilir ama beni gözleriyle soyduğunu sanmıyorum. Ve başka kimse de yapmayacak."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek bebeğim." Silas başını iki yana sallayarak odayı taradı ve yeşil bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ben de bir erkeğim. Ne yaptığını biliyorum."

Gözlerim kısıldı. "Kafanda kadınları kıyafetlerinden soyamakla çok zaman geçirdiğin için mi?"

"Sadece sen, bebeğim," diye seksi bir sırıtışla beni rahatlattı.

Gülümsemesi iç çamaşırlarımın kendiliğinden yanacakmış gibi hissetmeme neden olurken düşünce trenimi kaybetmemek zordu ama kendimi yolumdan sapmamaya zorladım. "Tamam, o zaman en azından şu konuda söz verebilir misin?"

Patronumla başımı belaya sokmadan derdini anlatmanın bir yolunu bulacak mısın?"

Başını salladığında sırtışı genişledi. "Meydan okuma kabul edildi. Hooyah."

"Bunu evet olarak kabul edeceğim." Keçi peynirli ve incir reçelli bir yufkayı ağızma attım ve son kısmı nasıl ifade edeceğimi düşünürken çiğnedim. En iyi yolun doğrudan konuşmak olduğuna karar vererek, "Kız arkadaşın mı?" diye sordum.

"Böyle adamlar imadan anlamaz. Eğer bir parça bile kıpırdama payı varsa, onlar için hâlâ bir şeyler olduğunu düşünürler." Birbirimizi çok az tanıyorduk ve bu ilk randevumuz bile değildi - öyle hissettirse bile - ama bu, omuzlarımın onun açıklaması karşısında çökmesini engellemedi. Tepkimi fark eden Silas, "Ama bu kelimeyi rastgele söylemedim," diye ekledi.

Başımı yana eğerek, "mı?" diye sordum.

"Hayır." Masanın öbür ucuna uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bunun yakın gelecekte bir gün gerçek olacağını düşündüm."

"BEN... BEN... BEN-" Kekeledim, sesim arabamda tehdit notunu bulduğumda çıkardığım sesle aynıydı, ancak bu sefer korkunç bir neden yerine fantastik bir nedenden dolayı sersemlemiştim.

Elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Rahatla bebeğim. Sana hiçbir şey için baskı yapmayacağım. Benimle bir ilişki içinde olma fikrine alışman için zamanımız var."

"Peki, tamam o zaman," diye mırıldandım, çoğu erkek bir kızın tahmin yürütmesini tercih ederken onun niyetini açıkça ortaya koymasını takdir ediyordum. "Umalım da bu geceyi işim bozulmadan atlatalım, böylece hâlâ kazançlı bir işim varken bunu yapma şansımız olur."

"Endişelenecek bir şey yok, Phoebe. Bu gece sana ya da işine bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Silas sözünü tuttu ve hatta birkaç etkinlik planlayıcısıyla bağlantı kurmama yardımcı oldu - bunlardan birkaçı sadece onunla sohbet etmeye çalışmak için geldi. Her iki seferde de kendime onun kız arkadaşı diyebilmem hoşuma gitmişti.

"Eğlenceliydi," diye mırıldandım beni SUV'sini park ettiği yere götürürken.

Kıkırdadı ve başını salladı. "Biraz eğlence sağlayabildiğime sevindim."

"Hey, bunu başlatan sen olduğun halde o kadınları uyardığım için beni suçlayamazsın," diye takıldım.

"Beni yanlış anlama, şikâyet etmiyorum," diye beni rahatlattı. "Ama kabul etmelisin ki, o kendini beğenmiş herifi senden uzak tutarken ne kadar eğlendiysem, sen de bana sevgilim derken o kadar eğlendin."

"Kendini beğenmiş pislik." Kişiliği ve soyadının başlangıcı düşünüldüğünde bu hakaretin ne kadar yerinde olduğunu düşünerek kıkırdadım. "Artık onu kafamda böyle çağırmadan asla göremeyeceğim."

Cipe bindik, yolcu koltuğuna oturmama yardım etti. "Nasıl başladığını düşünürsek, gecenin senin için bu kadar iyi geçmesine sevindim."

O tehdit mektubunu hatırlayınca kahkahalarım kurudu. "Evet, bu kadar korkmuşken eğlenebileceğimi hiç tahmin etmezdim. Şehre döner dönmez beni görmeye gelmen iyi oldu. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"zorunda kalmayacaksın."

Başparmağını yanağımda gezdirirken ona baktım. "Bu iş çözülene kadar yedi gün yirmi dört saat yanımda kalamazsın."

Yeşil gözlerinde kararlı bir parıltıyla, "Pazartesi sabahı ekiple yapacağım koşuya kadar bunu yapmak için elimden geleni yapabilirim," diye ısrar etti. "Umarım o zamana kadar seninle kimin uğraştığını öğrenmiş oluruz."

Daireme yalnız dönmek beni heyecanlandırmıyordu ama yine de kendimi "Bilmiyorum. Bu senden çok şey istiyor."

"Sen sormuyorsun. Teklif ediyorum," diye düzeltti başını sallamadan önce. "Hayır, ısrar ediyorum. Evinden ayrılmadan önce sana bir çanta hazırlatmalıydım çünkü bu gece benimle kalacaksın."

Burnumu kıvırdım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Peki, o zaman seninle kalacağım."

"Aklımdan geçeni söylemem için bana yarım saniye verseydin, tam da bunu önerecektim çünkü benim bir misafir odam var ve senin evinde bir tane fark etmedim." Gözlerindeki parıltıyı fark ederek parmağımı salladım ve alay ettim, "Oradaki herkesin bizi sevgili sanması beni kolayca yatağa atacağın anlamına gelmez."

"Kolay şeylerle ilgilenmiyorum bebeğim." Bana göz kırptı. "Ben bir Donanma SEAL'ıyım. İşleri zor yoldan yapmak işin doğasında var."

Kapımı kapatıp cipin ön tarafına geçerek sürücü koltuğuna oturduğunda içimi çektim. Ona dönerek, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Motoru çalıştırıp park yerinden çıktıktan sonra elimi konsola doğru çekti, böylece arabayı sürerken elimi tutabilecekti. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım. Bu hiçbir şey değil."

"Sanırım yine aynı fikirde olmamayı kabul etmemiz gerekecek çünkü yaptığınız şey benim için büyük bir mesele."

Yola dönerken bana bir sırtış fırlattı. "Sözlerimi bana karşı kullanmaktan korkmaman hoşuma gidiyor. Şımarık tarafın çok seksi."

"Her ne kadar kızıl saçlıların öfkeleriyle ünlü oldukları söylense de, daha önce kimsenin bana böyle seslendiğini sanmıyorum." Başımı eğdim, kızarıklığımı gizlemek için bir tutam saçım yüzümün önüne düştü. "Belki de şımarık tarafımı ortaya çıkarıyorsun."

"Benim için sorun değil." Elimi sıktı. "Birlikte olduğumuzda hiçbir şeyi saklamak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Beni korkutup kaçırmayacaksın. Senin hakkında daha çok şey öğrendikçe, senden daha çok hoşlanıyorum."

"Benim için de aynı şey geçerli." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Daha bizi tanıımıyorken Paul'ü rehabilitasyona götürdüğün için zaten senin inanılmaz biri olduğunu düşünüyordum ama bir şekilde daha da iyiye gidiyorsun."

"Gözümün önünde sana asılan birinin kışına tekme basmakla tehdit ettiğimde bile mi?"

"Evet," diye itiraf ettim yumuşak bir kahkaha atarak. "Bu yüzden kovulmadığım sürece, istediğin kişiyi uyarmakta özgürsün."

"Hooyah," diye mırıldandı.

Binasına vardığımızda, gece için çantasını hazırlayabilmesi için beni tekrar dairesine götürdü. Ancak yatak odasından çıktığında, geniş omzuna astığı spor çantası beklediğimden daha doluydu. "Bana çok bakımlı bir adam olduğunu söyleme."

"Pardon?" sordu kaşları birbirine çarparak.

Çenemi çantasına doğru salladım. "Sadece bir gece için çok fazla eşya var."

"Dediğim gibi, görevlerim beni uzaklaştırana kadar sana yakın kalmayı planlıyorum."

Ve o zaman bile, güvende olduğunuzdan emin olacağım."

Sert sesindeki kararlılığa bakılırsa, arabama o notu koyan kişi yakında pişman olacaktı.

6

SILAS

(Phoebe'nin dairesine döndüğümüzde, gecenin geri kalanında olduğundan biraz daha sessiz görünüyordu. Kapının kilidini açtığında kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Çok sevimliydi ve gülümsemekten kendimi alamadım, bu da onu kızdırmış ve beni daha da eğlendirmiş görünüyordu.

Kapı açıldığında, önümde yürümesini engellemek için elimi omzuna koydum. "Önce bir kontrol edeyim." Phoebe alt dudağını ısırды, sonra gözleri endişeyle etrafta gezinirken başını salladı.

İçeride çantamı yere bıraktıktan sonra oturma odasına geçip küçük balkona açılan sürgülü cam kapıyı kontrol ettim. Hâlâ sıkı sıkı kilitliydi, bu yüzden mutfağa, yatak odalarına ve banyoya baktım, sonra da ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için geri döndüm.

Phoebe içeri girip kapıyı kapattı, sonra da sürgüledi. Çantasını girişteki küçük masanın üzerine koydu, sonra ayakkabılarını çıkardı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu mutfağa doğru yürürken.

"Tabii, bebeğim. Eşyalarımı yatak odasına bırakayım."

Bana kısa bir gülümseme fırlattı. "Sage'in eski odasında kalabilirsin, sağdaki ilk kapı." Sonra mutfağa doğru gözden kayboldu.

Çantamı aldım ve koridorda adımlarımı geri çektim ama ilk odayı geçip ikinci odaya girdim. Benimle kolay kolay yatmayacağı konusunda beni uyarmış olmasına rağmen, güvenliği tehlikeyken onunla yatmayacağımı düşünmesi beni eğlendirmişti. Yatmaya hazır olduğumuzda bunu anlayacaktı.

Makul büyüklükteki yatak odasına baktım ve onun kişiliğinin her tarafa yayıldığını fark ettim. Duvarlardaki sanat eserleri ve bej yatak örtüsünün üzerindeki yastıkların hepsi parlak renkler ve desenlerdi. Yatağın ucuna tüylü bir battaniye atılmıştı ve onu bu battaniyeye sarılmış halde hayal edebiliyordum.

Beni duraksatan tek şey yatağının boyutuydu. Sadece iki kişilikti ve uzun, hantal bedenimi içine sığdırmaya çalıştığımı düşünerek zihinsel olarak ürperdim. Sonra ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi *ve yer kazanmak için kız arkadaşımın etrafını sarmam gerekecek* diye düşündüm.

Oturma odasına ve mutfığa geri döndüm. Phoebe bir şişe su içiyordu ve bir an durup başını geriye doğru eğerken boynunun zarif eğimini hayranlıkla izledim. Şişeyi indirdiğinde gözleri benimkilere dikildi. Bakışlarımdaki sıcaklığın bir kısmını görmüş olmalı ki yanakları pembeleşti.

"Ne içmek istersin?" diye sordu buzdolabını açmak için dönerken, sonra tekrar bana baktı. "Babamın son gelişinden kalan biraz biram var."

"Bir bira harika olur," dedim yumuşak bir gülümsemeyle ve aramızdaki mesafeyi azaltmak için birkaç adım öne çıktım.

Phoebe içeri bakmak için döndü, bir an etrafı karıştırdı, sonra geri çekildi ve iki eli de dolu olduğu için kalçalarını sallayarak kapıyı kapattı. Bana koyu kahverengi uzun boyunlu bir şişe verdi ve diğer elindeki şarabı tezgahın üzerine koydu. Sonra arkasını dönüp bardakların bulunduğu başka bir dolabı açtı.

Bardağını ağzına kadar doldurduğunda neredeyse gülecektim, ancak endişesinin korkudan kaynaklandığını biliyordum ve korkması hoşuma gitmiyordu.

Ancak, ilişkimizin başlangıcı için seçeceğim şey bu olmasa da, durumun beni onun yatağına ne kadar hızlı sokacağını takdir etmekten kendimi alamadım. Bu muhtemelen beni bir pislik yapıyordu... ama bu, bunu kendi avantajıma kullanmamı engellemeyecekti. Bir süre aramızda cinsel bir şey olmasa bile, kollarım ona sarılmış bir şekilde uyumak istiyordum.

Biramdan bir yudum aldım ve o içkisini yudumlarken muhteşem vücuduna bir kez daha hayran kaldım. "Yavaşla bebeğim," diye kıkırdayarak onu teşvik ettim. Bana yarım bir gülümseme verdi ve daha küçük bir yudum almadan önce omuz silkti. Başımı yana eğdim ve bir süre onu inceledikten sonra "Korkuyor musun?" diye sordum.

Phoebe bir an için omzumun üzerinden baktı, sonra bakışlarını yüzüme çevirdi ve başıyla onaylarken dudaklarını dişledi. Sonra içini çekti ve "Sen buradayken kendimi çok daha güvende hissediyorum" diye itiraf etti.

Bardağını almak için aramızdaki mesafeyi aceleyle kapattım, böylece ikimizin içkisini de tezgâha koyabilecektim. Bir elimi beline koyup diğer elimle başının arkasını kavradığımda, büyük mavi gözlerinde merak ve sıcaklık karışımı bir ifadeyle beni izledi. "Benim yanımda kendini güvende hissetmene sevindim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Phoebe eğildi ve kollarını belime dolayarak yanağını göğsüme yasladı.

Kollarımda o kadar iyi hissediyordu ki, tüm o yumuşak kıvrımları bana yaslanmıştı. Kafamın içindeki küçük bir ses bana gece boyunca çok sabırlı davrandığımı ve onu korumaya odaklandığımı hatırlattı. Yalnız kaldığımızda kendimi şımartabileceğime dair kendime söz vermiştim.

Ama buna hazır mıydı?

Başının arkasındaki saçları nazikçe kavradım ve geriye doğru çektim, çenesini yukarı kaldırdım, böylece doğrudan güzel yüzüne bakabildim. Birbirimize sessizce baktık, ikimiz de bir sonraki adımın ne olacağını anlamaya çalışıyorduk. Phoebe'nin göz kapakları düşmeye başladığında, ihtiyacıma teslim oldum ve başımı eğerek ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Dudaklarımızdan vücudumdaki her sinir ucuna elektrik yayılıyor, beni lanet bir Noel ağacı gibi aydınlatıyordu. Ağzından küçük bir inilti çıktığında, beynimdeki tüm kanın doğrudan sikime aktığını hissettim. Belinde tuttuğum elimi aşağı kaydırarak yuvarlak kık yanaklarından birini kavradım, onu daha da yaklaştırırken parmaklarım içgüdüsel olarak esnedi. Karnına bastırdığım uyarılmışlığımın kanıtını hissettiğinde küçük bir nefes verdi ve dilimi tatlı ağzına daldırarak tam olarak yararlandım. Tadı harikaydı ve anında bağımlısı olmuştum.

Phoebe ellerini göğüs kaslarımın üzerine koydu, sonra yukarı kaydırıp ve boynumun arkasına kilitleti. İnledim ve elimi hafifçe çekerek öpüşmemizin açısını değiştirmek için başını eğdim ve derinleştirdim.

Onu mutfakta yerde becermemek için kendimi kontrol altında tutmak muazzam bir çaba gerektiriyordu. Birkaç dakika daha dudaklarını yalayıp yuttuktan sonra, onu bırakmasam da kendimi ayrılmaya zorladım. Bana göz kırpyordu, mavi gözleri arzudan puslanmıştı ve bu neredeyse kararlılığımı parçalıyordu.

"Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel," diye mırıldandım. "Ve inan bana, çok şey hayal ettim."

Phoebe'nin yüzü öpüşmemizden dolayı kızarmıştı, ama bu yanaklarında açan güzel allığı gizleyemedi.

"Ben de," diye fısıldadı alt dudağını tekrar ısırmadan önce. İçgüdüsel olarak başımı eğdim ve dudağını serbest bırakmak için dişlerimi kullandım, sonra serbest bırakmadan önce yumuşak eti kısa bir süre kemirdim.

"Bu seksi dudakları sadece ben ısırabilirim," dedim ona sertçe.

Phoebe'nin küçük pembe dili dışarı fırladı ve dudaklarını ıslattı, onları parlak bıraktı - bu da zihnimi dolduran yepyeni bir dizi kirli görüntü getirdi.

Gözlerimi kırıştıtırıp yüzünü taradım ve gözlerinin altındaki mor lekelere bakarak kaşlarımı çattım. Daha dikkatli olmalıydım çünkü çok yorgun olduğu belliydi.

"Yatmaya hazır mısın, bebeğim?"

Bir anlaşma mırıldandı ve onu bırakmadan önce alnına hızlı bir öpücük daha kondurdum. Kıçını okşayarak onu nazikçe kapıya doğru ittim. "Git hazırlan. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Bardağını ve şişemin geri kalanını lavaboya boşalttım, sonra şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım ve bardağı bulaşık makinesine koydum.

Temizliği bitirdikten sonra Deacon'ı hızlıca aradım ve ona gecenin olaylarını anlattım. Biz konuşurken buzdolabını karıştırdım ve sandviç malzemeleri buldum. Bununla ilgileneceğine söz verdi. Telefonu kapattıktan sonra sandviçimi neredeyse içime çektim, ardından Phoebe'nin yatak odasına gitmeden önce güvenli olduklarından emin olmak için tüm kapı ve pencereleri bir kez daha kontrol ettim.

Banyonun kapısı kapalıydı ve altındaki ışık sönüktü, bu yüzden odanın boş olduğunu görünce şaşırmadım. Spor çantama doğru bir hamle yaptım ve bir çift basketbol şortu çıkardım. Sonra hızla diğer kıyafetlerimi çıkarıp giydim.

Bir dakika sonra kapıya yaklaşan ayak sesleri duydum ve Phoebe göründü. Gözlerim bakır rengi buklelerinin tepesinden pembe uçlu sevimli ayak parmaklarına kadar bir kez daha baktı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzü fırçalandığı için biraz pembeleşmişti. Altında hiçbir şey yokmuş gibi görünen uzun tişörtüne baktım ve çenemi sıktım. Bir yanım böyle olmasını umarken, diğer yanım iç çamaşırı giymesi için dua ediyordu. Eğer giymeseydi, PG derecelendirmesini koruyabileceğimi sanmıyordum.

Bu gece. Odağımı tekrar yüzüne çevirdiğimde sırttım çünkü mavi gözleri göğsüme yapışmış ve arzudan puslanmıştı.

"Özür dilerim," diye kekeleydi aniden, ayakları altından gergin bir şekilde kayıyordu. "Sanırım yeterince açık olamadım. Burası benim odam."

Bir kaşımı kaldırdım ve kıkırdadım. "Ben lanet bir deniz komandosuyum, bebeğim.

Gerçekten bunu mı sanıyorsun?"

Phoebe'nin dudakları kıvrıldı ve gözleri eğlenceyle parladı, ama yine de sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu. "Madem buranın benim odam olduğunu biliyorsun, neden buradasın?"

"Bir kez daha," dedim uzun uzun iç çekerek, "yanından ayrılmayacağıma dair verdiğim sözü hatırlatıyorum." Bu sefer "o güvende olana kadar" kısmını atladığımı fark edip etmediğinden emin değildim. Bunun böyle olduğunu bilene kadar onu kesinlikle fiziksel olarak terk etmeyecektim ama yanlış anlamasını da istemiyordum. Bu geçici bir durum değildi. Gitmesine izin vermeyecektim. *Asla.*

"İyi kızların ödüllendirildiğinden bahsettiğimi biliyorum..." Yüzümde hınzır bir sırıtma belirdi. "Ödüllerle birlikte cezalar da gelir."

Phoebe'nin ağzı açıldı ve aletimin seğirmesine neden olan bir O harfi oluştu. O seksi dudakların sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için can atıyordum.

Bunun havada asılı kalmasına birkaç dakika izin verdim, sonra konuyu değiştirdim. Onu çok fazla, çok hızlı zorlamak istemedim.

"Bana ihtiyacın olursa senden çok uzakta olmak istemiyorum."

İfadesindeki bir rahatlama damlası bana bu konuda onunla savaşmak zorunda kalmayacağımı söyledi. Sonra endişeyle yatağa ve bana baktı.

"Sanırım bir uyku tulumum olabilir. Gidip kontrol edeyim."

O daha birkaç adım atamadan ben odanın öbür ucundaydım, kolundan tuttum ve onu kucaklamak için etrafımda döndürdüm.

"Yerde uyumayacağım," diye homurdandım.

Phoebe tekrar yatağa, sonra da bana baktı. "Sığıacağını sanmıyorum."

Güldüm ve onu bırakmadan önce kucakladım ve yatağa doğru hareket etmesini sağlamak için kışını okşadım - lanet olsun bir külot çizgisi hissettim.

"Bunu başaracağız, bebeğim."

Phoebe yavaşça yorganın altına tırmandı, ben pencereleri kontrol edip ışıkları kapattıktan sonra yatağın diğer tarafına geçerken ürkek bakışlar fırlattı. Yüzü bana dönük bir şekilde yan yattı ve benim

ona katıldı. Sırtüstü yatıp kolumu uzattığımda hemen yanıma sokuldu ve bana sarıldı.

Başını göğsüme yasladı ve ben de parmaklarımı uzun, ipeksi saçlarında gezdirmeye başladım. Bir süre sonra tamamen gevşedi ve adeta içimde eridi.

"Açık olmak gerekirse bebeğim," diye homurdandım.

Phoebe başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu.

"Seni korumak için yakın olmak konusunda ciddiydim," diye devam ettim. "Ama şu anda seni becermemek için tüm enerjimi harcadığım gerçeğini saklamayacağım. Bu benimle ilgili korkman gereken bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Sen hazır olana kadar aramızda hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum."

Gülümserken ifadesi yumuşaktı. "Çok tatlı olabiliyorsun, bunu biliyor musun?"

Şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım ve hırladım, "Navy SEAL'ler tatlı değildir, bebeğim. Bizler baş belasıyız."

Phoebe kıkırdadı. "Sırrın benimle güvende."

SDaha önce hiç kimseyle gece geçirmediğim için, dün gece uykuya dalmakta zorluk çekmeyi , özellikle de yatağım tam olarak Birimiz Silas kadar büyükken iki kişi için yapılmıştı. Ama onun kolları bana sarılıyken hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Uyandığımda onu altımda uzanmış halde bulmak en iyisiydi. Uyanırken muhteşemdi, ama yüzü gevşemiş ve dolgun dudakları hafifçe açılıp hava püskürürken daha da muhteşemdi. Onunla ilgili bir şey etrafındaki herkesin dikkatini çekiyordu, ama onu böyle savunmasız görünce ona olan çekimi daha da güçlü hissettim.

Dudaklarımı onun kıllı çenesine değdirme isteğime karşı koyamadım ve Silas göz açıp kapayıncaya kadar mışıl mışıl uyurken uyandı. Bana bakarken yeşil gözlerinde uyanıklık parladı, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Günaydın bebeğim. İyi uyudun mu?"

"Uh-huh." Doğrudum ve o farkında değilken onu süzerken yakalandığım için yanaklarım kızardı. "Sen mi?"

Kıvrıldı, karın kasları altılıdan çok sekizli pakete dönüştü. "Evet, sanırım yeni favori battaniyemi buldum."

"Öyle mi?" Lavanta rengi yorganıma bakarken kaşlarım birbirine çarptı. "Senin için fazla kızsı değil mi?"

Elleri kalçalarımı kavradı ve beni göğsüne doğru çekti. "Ben senden bahsediyordum bebeğim. Gecenin çoğunu üzerime yayılarak geçirdin."

"Oh, bunun için üzgünüm." Yanaklarım daha da kızardı.

"Özür dilemene gerek yok. Ne zaman istersen tekrar yapabilirsin ve benden herhangi bir şikâyet almayacaksın. Harikaydı," diyerek beni rahatlattı ve başparmağını alt dudağıma götürdü. "Ve senin muhteşem yüzünle uyanmak sabahıma harika bir başlangıç oldu bile."

"Ben de aynısını düşünüyordum." Midesinden bir hırıltı çıktı. "Ama dün gece neredeyse hiçbir şey yemediğin için büyük bir kahvaltının bunu daha da iyi yapacağına bahse girerim."

"Kesinlikle yiyebilirim," diye onayladı.

Yataktan kaydım ve "Sabahları sadece sıkıcı yumurta beyazı ve meyve gibi sağlıklı şeyler mi yersin yoksa çilek ve krem şantiyle süslenmiş meşhur krem peynir dolgulu Fransız tostumdan ister misin?" diye sordum.

"Sen böyle söyleyince, ben de ikinci seçeneği tercih etmek zorunda kalacağım." Sırıtarak karın kaslarını sıvazladı. "Bugün zaten benim için bir hile günü olacaktı."

"Bu büyük bir şans çünkü ben lezzetli Fransız tostuyla karnımı doyururken senin aşırı sağlıklı bir kahvaltı yapmak zorunda kalman berbat olurdu."

"Ama önce başka bir şeye açım," diye yataktan sürünerek dururken. Başımın arkasını kavrayarak beni kendine çekti ve dudaklarımı yakalamak için başını eğdi.

Dili ağzımın içinde gezinirken sabahki nefesim için endişelenecek zamanım yoktu. Dün gece bana verdiği öpücük harikaydı ama bu seferki daha da iyiydi. Derin, ıslak ve talepkârdı. Öpücüğünün içinde kendimi kaybederken tek yapabildiğim omuzlarına tutunmaktı.

Sonunda başını tekrar kaldırdığında, yumuşak bir inilti çıkardım çünkü bitmesine hazır değildim. "Merak etme bebeğim. Geleceğinde bunlardan çok daha fazlası var."

"Vay canına," diye nefes aldım, parmaklarımı karıncalanan dudaklarıma bastırarak. "İşte bu sabahıma başlamak için harika bir yol."

"Aynen öyle." Ağzını benimkine değdirdi, sonra beni kapıya doğru çevirdi. Popoma hafifçe vurarak mırıldandı: "Bugün bu odadan çıkma umudumuz varsa harekete geçsen iyi olur."

Derin sesindeki şehvetli vaadi yerine getirmek istiyordum ama midesi yine guruldadı. Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona en azından iyi bir yemek borçlu olduğumu düşünerek ona bir gülümseme gönderdim

omzumun üzerinden. "Kahvaltı hazırlamam yaklaşık kırk beş dakika sürer. Beklerken biraz kahve ister misiniz?"

"Ben de isterim," diye gülümseyerek kabul etti. "Ama önce düşünuzu kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Mutfağa yöneldim ama aklım banyomdaki Silas'ta kaldı. Onu çıplak, kaslı ve geniş sırtına sıcak su vururken hayal etmek çok kolaydı. Fransız tostum için tüm malzemeleri hazırlamaya odaklanmak kolay değildi ama o mutfakta bana katılana kadar tatlı krema dolgusunu soğuması için buzdolabına koymuş ve diğer her şeyi hazırlamıştım.

Çenemi tezgâhın ucuna doğru sallayarak mırıldandım: "Kahve hazır, istersen bir fincan alabilirsin. Aromalı krema ya da şeker ister misin?"

Onun için bıraktığım fincana kahve doldururken, "Ben sade alırım," diye cevap verdi.

Dolaptan bir kâse dolguyu çıkarmak için eğildim. "İri yarı, sert bir SEAL olduğunu tahmin etmeliydim."

"Hayır." Başını salladı ve bir yudum aldı. "Krema ya da şekerin erkekliğe aykırı bir yanı yok. Takımdaki birkaç kişi bu şekilde içiyor."

Kaşlarımı çattım. "Peki bu konuda onlarla dalga geçmeyi sevdiğinizi söyleyebilir miyiz?" "Evet, var," diye kıkırdayarak onayladı. "Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey ile?"

"Hayır, her şey kontrolüm altında."

On beş dakika sonra masada ona katılmak için kendiminkini almadan önce önüne bir tabak koyduğumda bunun doğru olduğunu kanıtladım. Silas kahvaltısına gömülürken zevkle mırıldandı ve fazladan çabaya fazlasıyla değdi. İşimiz bittiğinde, ben duş alırken o da ortalığı toplamakta ısrar etti.

Plansız bir hafta sonu geçirdiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım çünkü tüm günü Silas'la geçirdim. Özel bir şey bile yapmadık, sadece oturma odasındaki kanepemde sarılıp birkaç dizi izledik. İkimiz de kahvaltıdan doymuş olduğumuz için öğle yemeğini atlادık ve daha sonra akşam yemeği için pizza sipariş ettik.

Çok eğlendik. Zaman su gibi akıp gidiyordu ve bir telefon aldığımda saat çoktan sekize gelmişti. İsteksizce Silas'tan uzaklaşarak telefonumu almak için sehpaye doğru uzandım. Ekranı bakıp numarayı tanıyamadığımda kaşlarım birbirine çarptı.

"Sorun nedir?" Silas da oturduğu yerden kalkıp ekrana bakarak sordu.
"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece kimin aradığını bilmiyorum." Dudaklarımı bastırdım.

birlikte. "Ama bu yerel bir alan kodu, yani belki de Paul rehabilitasyon merkezindeki telefonu kullanıyordur?"

Omuz silkerken gözleri endişeliydi. "Her ihtimale karşı almalısın. Ama cevap verirken aramayı hoparlör moduna alabilir misin? Eğer arayan kardeşinizse, onunla sohbet etmeniz için size biraz mahremiyet sağlarım."

Başımı salladım ve "Alo?" demeden önce istediği şeyi yaptım.

"Seni uyarmıştım," diye tısladı bir ses. Alçak perdeden ve robotik bir sesle arayan kişi belli ki bir ses bozucu kullanıyordu.

"Kim bu?" Dehşet içinde Silas'a bakarken bir yandan da söylenenleri duyabildiği için minnettar olduğumu hissederek ağladım.

"Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız dinlemeniz gereken kişi."

Silas'ın elini kavradım ve tüm vücudum titrerken canımı kurtarmak için ona tutundum. "Dün arabama bir not bıraktın mı?"

"Evet, ama hepsi senin hatan olduğu için anladığından emin olmak istedim!"

Başımı salladım, gözlerim yaşlarla dolarken kaşlarım birbirine yaklaştı. "Anlamıyorum. Benim suçum ne?"

"Dün birlikte olduğun adam senin aptal kızıl saçlı rolüne kanmış olabilir ama ben kanmadım. Eğer ben mutlu olamıyorsam, sen de olmamalısın. Her şeyi mahvetmişken bu hiç adil değil!"

Arayan kişi notu arabama koyup gitmemişti. Etrafta dolaşıp beni Silas'la görmüş olmalılar. Tanrıya şükür ki etkinliğime yalnız izin vermemişti. Tek başıma olsaydım başıma korkunç bir şey gelebilirdi.

Arayan kişinin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu, durumu yatıştıracağı umuduyla özür dilememe engel olmadı. "Sizi incitecek bir şey yaptıysam özür dilerim. Yemin ederim öyle bir niyetim yoktu."

"Boş sözler hiçbir şey ifade etmez, ama yakında üzgün olmanın gerçek anlamını öğreneceksin."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Not yeterince korkutucuydu ama bu kişinin beni arayıp düşürmek için telefon numaramı bir şekilde ele geçirdiğini bilmek durumu bambaşka bir boyuta taşımıştı. Silas'ın yanımdaki güçlü varlığına rağmen dehşete düşmüştüm.

Phoebe'nin telefonu elinden kaydı, ancak hızlı reflekslerim sayesinde cihazı yere düşmeden yakaladım. Sehpanın üzerine koydum ve Phoebe'yi vücuduma çektim, kollarımı ona doladım.

"Bunun neden başıma geldiğini anlamıyorum," dedi sesi titreyerek.

"Bilmiyorum bebeğim, ama söz seni güvende tutacağım."

Uzaklara bakıyordu, aslında hiçbir şeye bakmıyordu ama sözlerim onu kendine getirmiş gibiydi. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde gördüğüm dehşet beni öldürüyordu. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve başparmağımla hızlıca gözyaşını sildim ama bu sadece başlangıçtı. O sessizce ağlarken başını göğsüme yasladım ve diğer elimle cebimden cep telefonumu çıkardım. Deacon'ın numarasını tuşladım ve çalmaya başlayınca telefonu kulağıma götürdüm.

İki kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Hey, Silas, seni birkaç saat içinde arayacaktım. Notta kısmi bir parmak izi vardı, ancak herhangi bir veritabanında bir eşleşme elde etmemiz için yeterli değildi. Bu yüzden notu, seçenekleri en azından birkaç kişiye indirgememize yetecek kadar yeniden oluşturabilecek bir uzmanla çalışan bir arkadaşşıma gönderdim. Tabii ki bu, herhangi bir sistemde olduklarını varsayarak geçerli."

Gözlerimi sıkıca kapattım, her şey istediğim kadar çabuk yoluna girmedeği için hayal kırıklığına uğramıştım. "Phoebe az önce tehditkâr bir telefon aldı," diye bilgilendirdim onu. Sonraki birkaç dakika boyunca neredeyse beni sorguya çekti, ama aldırmadım çünkü sadece titiz olmaya çalıştığını biliyordum. Eğer söz konusu olan karısı olsaydı, ben de onun için aynısını yapardım.

Phoebe görüşmeye başladıktan kısa bir süre sonra sakinleşti, ben de Deacon'ı hoparlöre aldım ve onun bazı sorularını benden daha iyi cevaplayabildi.

İşimiz bittiğinde Deacon, "İz üzerinde çalışmaya başlayacağım," diye söz verdi. "Onları yeterince uzun süre hatta tutarsa, bir yer bulabiliriz. Oradan devam ederiz."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim ve aramayı sonlandırıp telefonumu Phoebe'ninkinin yanındaki masaya koydum.

Onu tekrar kollarıma aldım ve fısıldamadan önce alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bunu çözeceğiz bebeğim."

Phoebe zorlukla yutkundu ama başını salladığında bakışlarındaki güveni görebiliyordum.

"Ben sana sıcak çay hazırlarken sen de gidip banyo yapmaya ne dersin?" Ben önerdim. Banyodaki, özellikle de küvetin etrafındaki kızlara özgü eşyaları görmüştüm ve bir banyonun onu rahatlatacağını düşündüm.

Phoebe'nin ağzının bir köşesi kalktı. "Banyo yapmayı sevdiğimi nereden biliyorsun?" Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim ve başparmağımla göğsüme vurdum. "Donanma SEAL, hatırladın mı?"

Bu sefer Phoebe bana gerçek bir gülümseme verdi. "Doğru, nasıl unutabilirim ki? Lanet olası bir baş belası."

Göğsümden bir kahkaha fırladı ve ona sıkıca sarıldım. "Çok tatlısın, Phoebe Baker." Kahkaham hafiflediğinde, parmağımı çenesinin altına koydum ve yüzümü kaldırdım, böylece ifademi görebilecek ve tamamen ciddi olduğumu anlayabilecekti. "Ama başkalarının önünde böyle şeyler söyleme, yoksa kışına şaplak atmak zorunda kalırım. Beni yanlış anlama, o tatlı ağzından iğrenç sözler çıkması fikri çok ateşli ama sadece benim için. Anlaşıldı mı?"

Phoebe önce etrafına, sonra da bana baktı. "Ama yalnızız," dedi arsızca.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve ona göz kırptım. "Kesinlikle, bebeğim. İşte bu yüzden bu sefer dayak yemeyeceksin."

Phoebe dudağını ısırды ama ben hırlayınca bıraktı ve onun yerine bana sırtıttı. Kendini kucağımdan kurtardı ve koridora doğru yürüdü, ancak girişte durdu ve şımarık bir sırıtişla omzunun üzerinden bana baktı. Koridorda gözden kaybolmadan önce "Çok kötü," diye takıldı. Banyo kapısının kapandığını duyana kadar bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Hay sikeyim. Son birkaç gündür şımarıklığına dair bir şeyler görmüştüm ama kişiliğinin tüm gücüyle ortaya çıkmasını görmek için sabırsızlanıyordum. Banyoya dalıp küvette ona katılmak istedim ama duygusal bir gece geçirmiştım ve onun kırılğan durumundan faydalanmak istemedim. Bu yüzden isteksizce mutfağa gittim ve ocağa bir çaydanlık su koydum.

Küvetin boşalmaya başladığını duyduğumda, suyu ısıtmak için ocağı açtım. Çıplak ayakların muşambaya vurduğunu ve Phoebe'nin mutfağa girdiğini duyduğumda çay poşetini kupasından henüz bitirmiştım.

Başımı kaldırıp onu mor bir atlet ve ona uygun bir uyku şortuyla gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutacaktım. İç çamaşırı giyip giymediğini anlamamı sağlayacak kadar ince değildi ama büyük memelerindeki sert meme uçlarını da gizleyemiyordu. "Geri çekil," diye sessizce aletime emrettim. Ama beynimin ne istediği umurumda bile değildi.

Masayı işaret ettim ve "Çay" diye mırıldandım.

Phoebe'nin cevap niteliğindeki gülümsemesi, makyajsız yüzünün etrafında kıvrılan nemli saçlarıyla onu sağlıklı gösteriyor, burnu ve yanaklarındaki çilleri ortaya çıkarıyordu.

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, durup bu tatlı şeyi bozup bozmamam gerektiğini düşünebilirdim. Ama değildim ve ona kirli olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu göstermek için sabırsızlanıyordum.

"Gidip duşa gireceğim," diye mırıldandıktan sonra aceleyle çıktım.

Bu sabah zaten bir tane almıştım ama soğuk duş libidomu biraz olsun sakinleştirmeyi başarmıştı. Bu umabileceğim en iyi şeydi çünkü Phoebe söz konusu olduğunda, her zaman en azından bir yarı spor yapıyordum.

Kurulandım ve basketbol şortumu giydim, dişlerimi fırçaladım ve sakallarımı düzelttim. Bunlar bittiğinde aynada kendime baktım ve kaşlarımı çattım. Erteliyordum ve bunu biliyordum. Ben yatağa girene kadar onun uyumuş olmasını umuyordum. Onun korkusu, içimde dolaşan tüm koruyucu ve sahiplenici duyguları büyötmüş, beni . Bu da ona karşı artan ihtiyacımı kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

Banyo kapısını sessizce açtım ve belki uyuyordur diye koridorda sessizce ilerledim. Belli ki şans beni terk etmişti, çünkü oturma odasındaki televizyonun kısık uğultusunu duydum.

O tarafa yöneldim ve Phoebe'nin yatağının ucundaki battaniyeyi üzerine sarmış bir şekilde kanepeye kıvrıldığını gördüm. Elinde çay bardağıyla boş gözlerle televizyonun üstündeki duvara bakıyordu.

Yanına gittim ve fincanı yavaşça çıkarıp masanın üzerine koydum.

"Hadi seni yatağa götürelim, bebeğim." Bana bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Tüm bunlar bittiğinde Phoebe'nin güzel yüzünü mavi derinliklerinde gizlenen yorgunluk ve gözlerinin altındaki gölgeler olmadan görebildiğim için daha da mutlu olacaktım.

Kalkmak için bir hareket yapmayınca onu kollarıma aldım ve yatak odasına götürdüm. Bir elimle yorganı geri çektim, sonra onu battaniyeyle örtmeden önce nazikçe yatağa yatırdım.

Kapıya doğru birkaç adım attım ama adımın çağırın telaşlı sesi beni hızla durdurdu. Arkamı döndüğümde o güzel gözleri bir kez daha yaşlarla dolup taşarak beni izlediğini gördüm.

"Benimle kalmayacak mısın?"

Kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarının kenarları kalkana kadar ona baktım, o da başını salladı. "Yanımdan ayrılmıyorsun. Doğru ya. Nasıl unutabilirim ki?" Kıkırdadığında içime bir rahatlama yayıldı.

Bu tepkiyi bekliyordum ve korku ve yorgunluğun biraz olsun kaybolduğunu görmek beni memnun etti.

"Sadece bir göz atacağım ve alarmin kurulu olduğundan emin olacağım, sonra geri döneceğim."

"Tamam," diye fısıldadı tatlı bir gülümsemeyle, sırt üstü uzanmak için geri çekilirken.

Her şeyin güvende olduğundan emin olduktan sonra yatak odasına döndüğümde uyuyakalmış olduğunu gördüm. Işığı kapattım ve vücudumu nazikçe onunkinin etrafında kıvrımadan önce yanındaki yatağa girdim.

Sessiz bir ağlama sesi beni derin uykumdan uyandırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatakta sıçrayarak doğruldum, çılgınca etrafıma bakındım. Hiçbir şey göremeyince dönüp Phoebe'ye baktım ve onun uyuduğunu fark ettim. Yanaklarında parıldayan ıslaklığı görünce kalbime bir bıçak saplandığını hissettim. Kötü bir rüya görüyordu.

Yavaşça yanağına dokundum, sonra elimi başının üzerinde ve yüzünün yan tarafında gezdirdim. "Bebeğim, uyan," diye seslendim usulca. "Kötü bir rüya görüyorsun, Phoebe. Hadi bebeğim, benim için uyan."

Sonunda Phoebe bir sarsıntıyla uyandı ve ayağa kalktı, nerede ve kiminle olduğunu anlayana kadar vahşi mavi gözlerle etrafına bakındı. Bakışları üzerime düşer düşmez kendini kollarıma attı ve kucağıma tırmandı. Bacaklarını kalçalarımın dolayarak bana sarıldı ve kollarını gövdem etrafına dolayarak o kadar sert sıktı ki bir kaburgasını kırabileceğinden biraz endişelendim. Bir kolumu ona sıkıca doladım ve diğer elimi saçlarında ve sırtında tekrar tekrar gezdirdim. "Ben buradayım. Güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Titremeleri nihayet yatışana kadar kulağına güven verici sözler fısıldamaya ve dokunuşlarımla onu yatıştırmaya devam ettim. Yüzü boynuma gömülmüştü ve sıcak nefesinin hassas tenimde yarattığı hissi görmezden gelmeye çalıştım. Zaten olduğumdan daha sert olmama gerek yoktu.

"İyi misin?" Nazikçe sordum.

Phoebe başını kaldırdı ve fırtınalı mavi gözlerindeki çalkantılı duyguları okumaya çalıştığımda, gözlerindeki sıcaklık beni şaşkına çevirdi.

"Hayır," diye mırıldandı başını sertçe sallayarak.

"Neye ihtiyacın var bebeğim?"

Phoebe dudaklarını yaladı ve yutkunurken gözleri ağzıma kaydı, sonra tekrar yukarı çıkıp bakışlarımla buluştu. "Beni öpmene ihtiyacım var."

Talebini sorgulamadığım için muhtemelen daha da büyük bir pislik oldum. Korkmuştu ve duygusal olarak savunmasızdı. Daha iyi bir adam bundan faydalanmazdı.

Belli ki o ben değildim çünkü isteği kontrolümden çıktı.

Parmaklarım saçlarına daldı ve yumruğumun etrafında döndürdüm, böylece başını geriye çekip ağzımı onunkine çarpabildim.

(Rüyam korkunç ötesi idi ama Silas'ın yeşil gözlerine bakıp gerçek olmadığını anladığım anda iyi olduğumu biliyordum. Çünkü o oradaydı ve başka türlü olamazdı. Bunu bildiğim için, onunla yatmaya hazır olup olmadığım konusundaki şüphelerim ortadan kalktı.

Öpücüğü, tüm kötü şeyleri unutup sadece iyi şeylere odaklanmam için tam da ihtiyacım olan şeydi. Beni incitmek isteyen kişi tarafından istemeden içine atıldığım çalkantılı denizde beni demirlemek için.

Öpüşmemizin bu kadar çabuk kontrolden çıkacağını hesaba katmamıştım ama saatlerce kendimi bu öpüşmenin içinde mutlu bir şekilde kaybedebilirdim. Bu yüzden Silas bir iniltiyle ağzını benimkinden ayırıp başını yastığa yasladığında fazla uzaklaşmasına izin vermedim. "Daha fazlasını istiyorum."

"Daha ne, bebeğim?"

Aleti altımda sertleşmişti ve ona doğru kaymak için kalçalarımı döndürdüm. "Bana vermek istediğin her şey ve her şey."

"Kahretsin," diye inledi, saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Emin misin? Senin savunmasız olmandan faydalanmak istemiyorum. Benden kurtulamayacağına göre seks için bol bol vaktimiz var."

Dudaklarımı onunkilere değdirdim ve fısıldadım: "Senden kurtulmaya çalışmak gibi bir planım yok ve beklemek de istemiyorum. Bunun için fazlasıyla hazırım."

Cevabım beklediği şey olmalıydı çünkü pozisyonlarımızı o kadar hızlı değiştirdi ki başım döndü. Sırt üstü yatıp vücudunu vücuduma bastırduğimde, beni nefessiz bırakan başka bir derin öpücükle ağzımı yakaladı. İtiraz etme şansım olmamıştı ki

Bu sefer bitirdim çünkü dudaklarını nabız noktama kadar takip ederken boynuma daha iyi erişmesini sağlamak için başımı çevirmekle meşguldüm.

Elleri yanlarımdan aşağı kayarak atletimin eteklerini kavradı ve ben de yumuşak pamuklu kumaşı yukarı çekip başımdan geçirebilmesi için yatağın üzerinden kalktım. Banyodan sonra yatağa girdiğimizden beri sütyen takma zahmetine girmemiştım ve onun sıcak bakışları altında meme uçlarım çakıllaştı.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldandı, büzüşmüş tepelerimden birini ağzına almak için başını eğdi.

"Oh evet" diye inlerken parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu göğsüme doğru bastırdım.

Meme ucumu bir patlamayla bıraktı ve bana baktı. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Başımı salladım. "Çok fazla."

"Güzel." "Mükemmel göğüslerinle oynayarak çok zaman geçirmek isteyeceğim ama şu anda amının tadına bakmam gerekiyor" diye eklemeyen önce diğer tarafa da aynı muameleyi yaptı.

İç duvarlarım onun sözleriyle dalgalandı ve uyku şortumu bacaklarımdan aşağı çekebilmesi için kalçalarımı yataktan kaldırdım. Bana bakarken bakışları ısındı. "Ne kadar güzel bir amcık. Ağzıma almak için sabırsızlanıyorum. Bacaklarını benim için daha da ayır bebeğim."

Onun görüşüne tamamen açıldım ve bacaklarımı yavaşça daha geniş hareket ettirirken allığım yanaklarımdan göğsüme doğru yayıldı. Şimdiden inanılmaz derecede tahrik olmuşum ve ıslaklığımın göbeğimden damladığını hissettim.

"İşte benim güzel kızım." Silas dudaklarını yalayarak parmağını göğüslerimin arasındaki vadide çillerimin üzerinde gezdirdi. "Aynı anda hem bu kadar sevimli hem de seksi olman mümkün olmamalı."

"Silas, lütfen," diye inledim.

Yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu kadar cesur olduğun için bir ödölü hak ediyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Uh-huh."

"İkimiz de ödüllendirileceğiz." Göğsünü yatağa bastırdı ve omuzlarını kalçalarımın arasına sıkıştırdı. "Sen orgazm olacaksın ve ben de sonunda ağzımı dolduran tatlı amının tadına bakacağım."

Başını eğdiğinde hava ciğerlerime , nefesi içimi ısıttı. Derin bir nefes alarak boşluğu kapatmadan önce inledi. Sonra dilini aşağıdan doğru yarığımın içine soktu. Dilini

Aldığım zevk o kadar büyüktü ki bir nefesle ondan uzaklaştım. "Whoa."

Hararetli gözlerle bana bakarak, "Daha fazlası için hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, lütfen," diye fısıldadım.

Bakışları tekrar alçaldı ve kıvrımlarımı geri çekmek için başparmaklarını kullandı. "Benim için sıırıslıkla oldun," diye mırıldandı, sesi erkeksi bir takdirle doluydu.

Klitorisim neredeyse ihtiyaçtan zonkluyordu ve dilinin ucunu etrafında ve tepesinde gezdirdiğinde, içimde derin bir zevk zonklaması hissettim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, dirseklerimin üzerine çıkarak onun üzerime inişini izleyebildim. Islaklığımı yalarken gözleri amıma odaklanmıştı. Sonra dilini sertleştirdi ve girişime sapladı ve tüm vücudum gerildi. "Şimdiden yaklaştım, Silas."

"Güzel, bebeğim. Benim için gel," diye emretti. "Amin dilimi boğarken çığlıklarının duvarlarda yankılanmasını istiyorum."

Küfürli sözlerinin ve hemen ardından dilinin beni çalıştırmasının birleşimi beni uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi. Haykırdım ve vücudum titredi, iç duvarlarım tıpkı onun istediği gibi diline kenetlendi. Orgazmım boyunca beni yaladı, vücudumun titremesi durana kadar bırakmadı.

"Aferin kızıma." Kalçamın iç kısmını öptü. "Şimdi parmaklarımın etrafına geldiğini hissetmek istiyorum. Sıkım mükemmel amcığımı genişlettiğinde boşalmaya hazır olduğundan emin olmalıyım."

Daha önce sadece kendi başıma orgazm olmuşum ve az önce bana yaşattığı orgazm daha önce yaşadıklarımın çok daha güçlüydü. Ama bu beni Silas kalın parmaklarından birini santim santim içimde gezdirmeye başladığında nasıl hissedeceğime hazırlamamıştı. "Çok sıkı."

"Hımm, evet... o konuda," diye fısıldadım, deneyim eksikliğini onunla paylaşmadığımı fark ettim ve bunun bir fark yaratmayacağını umdum.

Bakışları yüzümü taramak için vücudumda gezinirken parmağı biraz daha derine kayd. "Ne var bebeğim? Gergin olmana gerek yok, bana her şeyi anlatabilirsin."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

Vücudu kaya gibi sertleşti, gözlerinin yeşili derinleşti. "Senin tadına bakan ilk erkek ben miyim?"

"Uh-huh." Başımı salladım ve gergin bir nefes verdim. "Aslında bunların hepsi için bir ilk."

"İşte benim iyi kızım, kendini benim için saklıyor." Parmağını dar kanalımın içine daha da soktu. "Yemin ederim bunu senin için iyi yapacağım bebeğim. Seni bulana kadar beklediğime pişman olman için sana asla bir sebep vermeyeceğim."

"Kızgın değil misin?" Tepkisi üzerine karnımda kelebekler uçuşurken sordum.

"Azıcık bile değil," diye kendini beğenmiş bir sırıtışla beni temin etti. "Seni bu şekilde görebilecek tek erkek olduğum için çok . Sadece benim olacak olmana bayılıyorum."

İnsanların o anın sıcaklığıyla bir şeyler söylediğini biliyordum ama onun sahiplenici sözleri kalbimi kabarttı. Aynı zamanda bileğini bükerek tam olarak yararlandığı arzumu da artırdılar. Parmağının ucu içimdeki hassas noktayı okşadı ve dişlerinin arasına almadan önce dilini klitorisimin üzerinde gezdirmek için başını eğdi.

Zevk dalgaları vücuduma çarptıkça göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patladı. "Silas, evet! Oh evet!"

Beni ikinci kez serbest bıraktıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve basketbol şortunu kalın kalçalarından aşağı . Onları omzunun üzerinden attıktan sonra bacaklarımı beline doladı ve sikinin ucunu girişime dayadı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, "Hazır mısın bebeğim?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Cevabımın son hecesi de bitince, kalçalarını güçlü bir şekilde ileri doğru iterek içimi tamamen doldurdu. Masumiyetimi zorlamadan önce bana gerilme şansı vermemişti ve taşakları kıcıma çarpana kadar acı beni vurmadı.

Silas eğilerek gözyaşlarımı yanaklarımdan öptü ve mırıldandı, "Özür dilerim bebeğim. Şşş, ağlama. Yakında geçecek ve sonra sana bu kadar iyi bir kız olduğun için dayanabileceğinden daha fazla zevk vereceğim."

Ağrı hafifleyene kadar beni öptü ve ben de kalçalarımı deneysel olarak oynattım. "Şimdi daha iyi."

"Şükürler olsun," diye inledi. "Hareket etmeden içinde olmak en iyi işkence türü."

Tekrar sonuna kadar sokmadan önce kalçalarını geri çekti. Başını arkaya atarak homurdandı, "Siktir, evet! Çok sıkısın bebeğim. Ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

Topuklarımı poposuna bastırarak Silas'ı teşvik ettim, kontrolünü kaybettiğini görmek için yanıp tutuşuyordum. "Kendini tutma. Sana ihtiyacım var."

Beni tekrar tekrar yatağa çakana kadar hızı artmaya başladı. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. İlk seferinde sikimin her santimini içine alıyorsun. Tıpkı düşündüğüm gibi, benim için yaratıldığının bir kanıtı daha."

Ellerini popomun altına kaydırды ve bir sonraki hamlede beni kendisine doğru kaldırdı, klitorisime sürtünmek için kalçalarını döndürdü. Amım sikinin etrafında sertçe kenetlendi ve tekrar boşalmaya başladım. "Evet! Oh, evet!"

"İşte bu, Phoebe. Boşalmamı sikimden sağ ve hepsini al," diye homurdandı sert şaftı seğirirken. Sonra derinlere daldı, biz birlikte boşalırken aleti içimde derinlere demir atmış hareketsiz duruyordu.

Titremelerim yatışıp nefesimi tuttuğumda Silas'ın beni çırılçıplak soyduğunu fark ettim. "Kahretsin, prezervatif kullanmamışız." diye soluk soluğa söylenirken başımı geriye atıp kocaman gözlerle ona baktım.

"Biliyorum bebeğim. Ama sorun değil çünkü ne olursa olsun, sen benimsin."

(Telefonumun çalma sesine sinirlenerek homurdandım. Yüzümü Phoebe'nin boynunun kıvrımına gömerek, kollarımı onun etrafında sıktım. çıplak vücudunu benimkine yaklaştırdı.

Tam sesli mesaja yönlendirecektim ki arayan kişinin Phoebe'nin sapığı hakkında bir şeyler biliyor olabileceği aklıma geldi. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, isteksizce onu bıraktım ve komodinin üzerinden cep telefonumu almak için yuvarlandım.

Arayanın kimliğine bakmadan cevaplamak için kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "İyi bir şey olsa iyi olur," diye tersledim.

Deacon kıs kıs güldü, "Kız arkadaşınla ilgili kirli rüyalarını mı bozdum?"

"Daha da kötüsü, pislik," diye hırladım. "Gerçek bir şey."

Deacon güldü. "Vay canına, hiç vakit kaybetmedin, değil mi?"

O görmese de gözlerimi devirdim. "Konuşmayı seven birisin." "Bu adil," diye itiraf etti Deacon başka bir kıkırdamayla.

"Sadece eşeklik etmek için mi aradın yoksa benim için gerçek bir bilgin mi var?" Mırıldandım.

Phoebe kafasını kaldırdı ve omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Deacon," diye bağırdım ve o da hemen dönüp oturdu. Çarşaf beline kadar inerken gözlerimi onun muhteşem göğüslerinden kaçırdım. *Şimdi zamanı değil, Atwood.*

"Eminim telefonun kullan-at olduğunu zaten tahmin etmişsinizdir," diye başladı. "Kahretsin." O haklıydı. Şaşırmamıştım ama bu şaşırmadığım anlamına da gelmiyordu.

Bok gibi sinirlendim.

"Hemen telaşa kapılmayın," diye devam etti. "Kullanıldığı yerden bir sinyal aldık ve etmeye gittik. O sırada

Phoebe'nin evinden bir kasaba ötedeki bir lokantada ya da yakınında. Görüntüleri elde ettim ve şimdi size e-posta ile gönderiyorum."

"Bana bir isim vermediğinize göre, bunun o piçin kimliğini ortaya çıkarmayacağını varsayıyorum?"

"Hayır, ama doğru zamanda kameranın yarıçapı içinde cep telefonuyla konuşan birkaç kişi vardı. Buranın güvenliği berbat ama görüntüler oldukça pikselli olsa da Phoebe'nin birini tanıyıp tanımayacağını merak ettim."

"Ona bir göz attırıp size geri dönmesini sağlayacağım,"

diye cevap verdim. Deacon aramayı sonlandırmadan önce

"Hooyah," diye onayladı.

Yatak başlığına yaslanmak için doğruldum ve telefonumu bıraktığımda Phoebe sürünerek yanıma oturdu. Kolumu ona dolayarak açıkladım, "Deacon'ın bakmanı istediği bazı görüntüler var. Bize bir şey verir mi bilmiyorum ama bence denemeye değer."

Phoebe'nin ifadesi umutlu bir hal aldı ve başını salladı. "Elbette. Sende mi?"

Diğer kolumla onu belinden kavradım ve kucağıma sürükledim, böylece bana yaslanmıştı. "Günaydın," diye mırıldandım.

Phoebe başını yana eğdi ve "Günaydın," diye tekrarladı.

Parmağımı eğdim ve o da eğildi. Sonra çenesini parmaklarımın arasına aldım ve derin bir öpücükle ağzını kapattım. Hava almasına izin verdiğimde kızarmış ve sersemlemişti, bu da sırtımama neden oldu.

"Sabahlarımıza böyle başlıyoruz bebeğim. Etrafımızda ne haltlar döndüğü umurumda değil."

Dudakları hülyalı bir gülümseme oluşturdu ve yanakları pembeye boyandı. "Bunu kabul edebilirim," diye mutlulukla iç geçirdi.

Çenemi sola doğru sallayarak bilgisayarımı bıraktığım küçük masayı gösterdim. "Dizüstü bilgisayarımı alayım, görüntülere bakabiliriz."

Kucağımdan indiğinde, ağır göğüslerinin sallanması dikkatimi çekti ama kendimi elimdeki duruma odaklanmaya zorladım. Onlarla daha sonra ziyafet çekebilirdim.

Masaya doğru ilerledim ve bilgisayarı elime aldım. Sonra yere bakındım ve onun atletini gördüm ve hemen aldım. Yatağa geri dönerken ona doğru fırlattım. Kolayca yakaladı ve soruyla kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi göğsüne indirdim, sonra tekrar yüzüne diktim ve mırıldandım: "Çok baştan çıkarıcısın, odaklanamıyorum."

Phoebe sertçe kızardı ama gömleği giymeden önce bana hınzırca bir gülümseme fırlatırken yüz ifadesi zevk doluydu. Sonra dik duran ve her adımında karnıma doğru zıplayan sikime dikkatle baktı. "Bu her iki taraf için de geçerli, denizci."

Güldüm ama şortumu bulmak yerine göz kırptım ve yatağa geri süründüm. Tekrar yatak başlığına yaslandıktan sonra çarşafı kucağıma .

Phoebe homurdandı ve başını salladı. "Hileci."

Şeytani bir şekilde gülümsedim. "Kolay erişim, bebeğim."

Phoebe kıkırdadı, ama ben dizüstü bilgisayarımın kapağını kaldırıncı eğlencesi kayboldu.

Uyandığında ekranı görebilmek için yanıma doğru kaydı ve e-postamı açmak için zarf simgesine tıkladım. Deacon'ın mesajı oradaydı ve ekini indirdim. Açmadan önce Phoebe'ye baktım ve yumuşak bir sesle "Buna bakabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet. Sadece telefondaki insanlar, değil mi?"

"Doğru. Yine de seni üzecek hiçbir şeyden hoşlanmam."

"Şey," dedi omuz silkerek, "bunun sona ermesini istiyorsak başka seçeneğimiz yok, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, haklı olduğumu biliyordum ama yine de bundan memnun değildim.

Çağrı ancak otuz saniye sürdüğü için görüntü sadece iki dakika uzunluğundaydı. Ancak arayanların hangi yönden gelip hangi yöne gittiklerini görmek için yeterli bir süre idi.

Videoda yirmi dört saat açık bir yağlı kaşık, otoparkın büyük bir kısmı ve mekânı çevreleyen diğer binalardan ayıran her iki taraftaki kaldırımlar görülüyordu.

Phoebe kameranın görüş alanına giren her bir kişiyi incelerken dikkatle ekrana baktı, ancak video sona yaklaştıkça cesareti kırılmış görünmeye başladı. "Kimseyi göremiyorum-"

Birden durdu ve burnu neredeyse ekrana değecek şekilde öne doğru eğildi. Kapüşonlu bir figür lokantadan çıkmıştı ve kapının hemen sağında durmuş bir telefon görüşmesi yapıyordu.

"Bu bir kadın mı?"

Videoyu duraklattım ve yakınlaştırdım. "Benim değerlendirmem de bu yönde," diye onayladım. "İyi göz bebeğim."

Birkaç dakika düşünceli bir sessizlikle ekrana baktıktan sonra, "Onda tanıdık gelen bir şeyler var," diye mırıldandı.

Phoebe'nin yorumu olmasa bile, içimden bir ses bu kadının aradığımız kişi olduğunu söylüyordu. Ne yazık ki, onu bulmamıza yardımcı olacak ayırt edici hiçbir şey yoktu.

Meçhul kadın konuşmasını bitirdiğinde otoparka doğru yürüdü. Nefesimi tuttum, hangi arabaya binip gittiğini görebileceğimizi umuyordum. Her ne kadar mantığım aracı görseydi Deacon'ın çoktan peşine düşmüş olacağını bilse de.

Bir sonraki karede, figürün kapüşonu bir rüzgârla geriye savruldu. Düşerken yakalamış ve tekrar yukarı çekmiş. Ancak materyal, yüzünü bir anlığına görmemizi sağlayacak kadar uzun süre aşağıdaydı.

Phoebe, "O bölümü tekrar oynat," diye rica etti.

İstediyini yaptım ve ikimiz de bir kez daha dikkatle izledik.

Phoebe bir parmağını dudaklarına götürdü ve videoyu düşünürken hafifçe vurdu.

"Onu tanıdın mı?" Ben sordum.

Cesareti kırılmış gözlerini yüzüme dikti ve başını salladı. "Hayır, ama onda çok tanıdık gelen bir şeyler var. Ne olduğunu anlayamıyorum."

Dizüstü bilgisayarı kapattım ve yatağın diğer tarafına koydum. Sonra Phoebe'yi kucağıma çektim ve kollarımı ona doladım. Kucağıma doğru eğildi ve başını omzuma yasladı.

"Bunu ," diye söz verdim. "Seninle bir şey denemek istiyorum. Birazdan Deacon'ı arayalım, sen de videoyu ona anlatırsın."

Phoebe başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Zaten izledi, değil mi? Peki bunun ne yararı olacak?"

"Konuşmaya başladığınızda ağzınızdan neler çıkacağını bilseniz şaşırsınız. Zihnimizin inanılmaz bir hatırlama kapasitesi var, sadece ona nasıl erişeceğimizi her zaman bilmiyoruz."

Phoebe başını yana eğdi ve tatlı bir gülümsemeyle beni izledi. "Oldukça harikasin, bunu biliyor muydun?" Sonra sırtıttı ve "Çok tatlı bir adamsın" diye alay etti.

Hırladım ve saniyeler içinde onu sırtüstü yatırdım, atletini çıkardım ve vücudum onu tepeden tırnağa kapladı.

"Sana tatlıyı göstereceğim," diye mırıldandım.

Kıkırdadı ama dudaklarım büyük, lezzetli meme uçlarından birine dolanınca kahkahası yerini inlemeye bıraktı.

Bir saatten fazla bir süre sonra, çok memnun, kemiksiz bir Phoebe'yi banyoya taşıdım, böylece hızlı bir duş alabildik. Giyindikten sonra

mutfağa gittik ve Phoebe kahvaltı için bir şeyler ararken ben Deacon'ı aradım.

"Kim olduğunu biliyor mu?" Deacon telefonu açar açmaz sordu.

"Hayır, ama lokantanın girişindeki kapüşonlu figür ona tanıdık geliyor. Olay yerini size tarif etmesini isteyeceğim, belki siz de hatırlamaya çalışarak onun hatırladığı detayları yakalayabilirsiniz."

"İyi fikir," diye yanıtladı Deacon.

"Bebeğim," diye seslendim Phoebe'ye. Mutfak masasında bana katılmasını işaret ettim. Yaklaştığında kalçalarından tuttum ve onu kucağıma çektim. "Gözlerini kapatmanı ve görüntülerdeki o saniyeleri tekrar düşünmeni istiyorum. Sonra da Deacon'a neye baktığını anlatmaya çalış."

"Kişiyi tarif edebilir misiniz?" diye sordu kuşkuyla.

"Her şeyi. Fark ettiğiniz her şey. Diğer insanlar, arabalar, renkler, işaretler, her şey."

Başını tereddütle salladı ama itaatkâr bir şekilde gözlerini kapattı ve konuşmaya başladı.

Hatırlayabildiği ayrıntıların miktarından çok etkilendim.

Bitirdiğinde ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Bu harikaydı, bebeğim."

Deacon, "Sanırım bizim fark etmediğimiz birkaç şeyi siz fark etmişsinizdir," diye ekledi. "Etkileyici, Phoebe."

Bana gülümsedi ve ben de gülümsemesinin içinde kaybolup, "Teşekkürler Deacon," diye mırıldandım. Ne bulduğunuzu bana bildirin."

Telefonu kapattıktan sonra Phoebe'yi bacaklarını benimkilerin iki yanına sarkıtarak oturacak şekilde kaydurdum. "Seninle gurur duyuyorum."

Kibirle burnunu çekti. "İyiyim, değil mi?"

Kahkahalar göğsümde köpürdü ve ona uzun, derin bir öpücük vermek için başımı eğdim.

"Seni beslesem iyi olur," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "O zaman seni öğle yemeğinde yiyeceğim."

Phoebe kıkırdadı. "Bunun seni tatmin edeceğini sanmıyorum." "Meydan okuma kabul edildi. Hooyah."

Benson bir gündür videodaki kadını nerede gördüğümü hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyordum. Ne yazık ki onu bir türlü bulamıyordum. Ne kadar denersem deneyeyim. Bu sabahtan önce onu teşhis edebileceğimizi ve böylece artık korkmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Birkaç saat içinde ofiste olmam gerekiyordu ama Silas beni hastalık izni almaya ikna etmişti çünkü iş yerinde ücretli iznim çoktan başlamıştı. Aradığım için gergindim ama patronum çok tatlıydı ve bana endişelenmememi ve kendime iyi bakmamı söyledi.

Ne yazık ki, ne kadar istesem de Silas benimle birlikte üssü terk edemezdi. Bir deniz komandosunun programı, konaklama sektöründeki bir pazarlama asistanından çok daha katıydı.

Yatağımdaki yastığının etrafına kıvrılmış, bir çift egzersiz şortu çekerken ona dudak bücktüm. "Gitmek zorunda olduğuna emin misin?"

"Üzgünüm, bebeğim." Bana seksi bir sırıtış fırlattı ve yatağın kenarına doğru ilerledi. Avuçlarını şilteye bastırarak bana doğru eğilip hızlı bir öpücük verdi. "Sabah PT'sine gitmem gerekiyor ama çok uzun kalmayacağım. Ve bu durum hakkında ekiple beyin fırtınası yapmamı sağlayacak. Belki çocuklardan birinin bu sürtüğü nasıl bulacağımıza dair bir fikri vardır."

"Tamam," diye homurdandım ve iç çekerek yüzümü yastığıma gömdüm.

"Beni yatakta beklemen fikri gerçekten hoşuma gitti. Bahse girerim bugünkü koşumuzu böyle bir motivasyonla bitiren ilk kişi ben olacağım," diye övündü.

Boynumu bükerek ona baktım ve kıkırdadım. "Eğer bu daha hızlı döneceğin anlamına geliyorsa, dönsen iyi olur."

Hazırola geçti ve beni selamladı. "Emredersiniz hanımefendi."

"Madem sipariş alıyorsunuz, gitmeden önce bir fincan kahve içebilirim."

Sadece takılıyordum ama beş dakika sonra elinde dumanı tüten bir kupayla yatak odama döndüğünde şaşırmasamalıydım. "Al bakalım, bebeğim. Aromalı kremayı biraz fazla koydum, tam sevdiğin gibi."

Doğruldu ve kahveyi almak için uzandığımda ona gülümsedim. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin ama teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Ona kaşlarını salladım. "Geri döndüğünde ikimizin de olacağını umuyorum."

Tiştörtünü kafasına geçirdi ve bana sırtıttı. "İyi bir kız gibi orada kal, kesinlikle öyle olacak."

"Söz veriyorum, hiçbir yere gitmiyorum." Bütün hafta sonu dairemin baloncuğunda kalmıştık ve burası benim güvenli alanım haline gelmişti... özellikle de Silas buradayken. O yanımda olmadan, ertelediğim ayak işlerinden hiçbirini yapmak istemiyordum.

Çoraplarını ve ayakkabılarını giydikten sonra bana bir öpücük daha verdi. Yatak odamdan çıkarken poposuna bakarak hülyalı bir iç geçirdim.

Yatakta çok rahattım ve saat erken olduğu için biraz daha dinlenebilirdim. Dün gece pek uyuyamamıştım çünkü Silas sevişmek için beni iki kez uyandırmıştı. Bu yüzden derin bir iç geçirdim ve Silas gittikten sadece birkaç dakika sonra kapı çalındığında kendi kendime homurdandım. "Acaba ne unuttu?"

Kahvemi komodinin üzerine koydum, yataktan kalktım ve daireme girmeden önce bornozumu giydim. Kapıyı açtığımda büyük ve tatsız bir sürprizle karşılaştım.

Düşündüğümde daha yorgun olmalıydım çünkü Silas'ın arkasında bir şey bıraktıysa kapıyı çalmayacağını bilmeliydim. Kapıyı arkasından kilitleyebilmek için anahtarlarımı almış olmalıydı ve ben farkında olmadan biri daireme girebilecekken beni yatakta yalnız bırakmazdı. Beni korumak için burada olduğu süre boyunca kapıyı kilitli tutmuşken olmazdı.

Şimdi o gitmişti ve beni tehdit eden gizemli kadınla tek başıma karşı karşıyaydım. Videodaki kapüşonlu tiştörtün aynısını giymişti ve yumruğunda büyük bir bıçak sıkıyordu.

Ellerimi bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırarak, "Lütfen bana zarar verme," diye mırıldandım.

"İçeri gir," diye homurdandı ve boştaki eliyle omzumu itti.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatana kadar kapüşon geri düştü ve yüzünü ilk kez görebildim. Nefes nefese kalarak elimi göğsüme bastırdım. "Seni tanıyorum. Adını bilmiyorum ama rehabilitasyon merkezinde tanışmıştık. Ben kardeşimi ziyarete gittiğimde sen taburcu edilmiştin."

"Tabii ki adımı bilmiyorsun!" diye bağırdı, çılgınca gülerek. "Hayatımı mahvetmeden önce neden bu kadar basit bir şeyi yapmaya zahmet ettin?"

Soluk teni, tel tel saçları ve irileşmiş gözleri arasında, çoktan bağımlısı olduğu şeyin içine düştüğünden emindim. Kafası iyiiken biriyle mantık tartışması yapmanın işe yaramayacağını tecrübelerimden biliyordum ama en azından denemek zorundaydım. "Özür dilerim. Lütfen şimdi bana adını söyler misin? Ve seni incitmek için ne yaptığımı?" "Sana aptalı oynama demiştim."

Bana doğru tehditkâr bir adım attı ve bıçağı bana sapladı. "Benim üzerimde işe yaramayacak.

Paul akıllı olduğumu söyledi. Söyledi."

Kardeşimin adını söylediğinde gözleri parladı, tıpkı rehabilitasyon merkezinin lobisinde ondan bahsederken olduğu gibi. "Kardeşim çok iyi bir karakter yargıcıdır."

"Öyle," diye başını çılgınca sallayarak kabul etti. "Ve benden hoşlanıyor." "Eminim hoşlanıyordur."

Gözleri kısıldı ve dudakları birbirine yapıştı. "Ya da en azından birbirimizle konuşabildiğimiz zamanlarda benden hoşlanıyordu. Ama sen her şeyi mahvediyorsun çünkü artık ona izin vermiyorsun."

"Kardeşimin rehabilitasyon kliniğindeyken kiminle konuşacağını ben kontrol edemem," diye yumuşak bir sesle belirttim. "Sen de orada bir hastaydın. İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Danışmanlar, hastaların ayık olma yolculuğunda nerede olduklarına bağlı olarak ne kadar temas kurmalarının güvenli olacağına karar verirler. Paul'ün hâlâ sadece ailesiyle konuşmasına izin veriliyor ama bu ay içinde bu durum değişecek."

"Hayır," diye tısladı, başını sallayarak. "Sen oraya gittin ve ben onunla bir daha konuşamadım. Senin yüzünden. Öyle olmak zorunda. Paul onlara arayamayacağımı söylemedi. Sen söyledin. Hatta sen söyledin."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Ne dedim ben?"

"Evren bizim birlikte olmamızı istemedi," diye tükürdü.

"Oh." Benzer bir şey söylediğimi hatırlıyordum, ama bunu onunla iletişim kurmasını engellediğim şekilde algılayacağını bir an bile düşünmemiştim

Paul ile. "Özellikle seni kastetmedim. Sadece rehabilitasyonu bitirdikten hemen sonra yeni bir romantik ilişkiye başlamamakla ilgili kurallar olduğunu kastettim. Unutmayın, gelecekte buluşabileceğinizi de söyledim... ikiniz de sağlam bir zemine oturduğunuzda ve arkadaşlıktan daha fazlasına hazır olduğunuzda."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, !" diye bağırdı, ellerini havada sallarken bir ileri bir geri volta atıyordu, bıçak pencereden giren güneş ışığında parlıyordu. "Onlara aramalarımı engellemelerini söyledin, söylediğini biliyorum."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Adını bile bilmiyorum," diye hatırlattım ona.

Gözleri büyüdü ve bir an için ona ulaştığımı düşündüm. Sonra bana ters ters bakarken dudakları hırıltıyla kıvrıldı ve aramızdaki küçük mesafeyi kapattı. Kükrediğinde nefesi yüzümde sıcaktı, "Kafamı karıştırmaya çalışmayı bırak! Paul'le arama girmemen konusunda seni uyarmıştım ama beni dinlemedin. Merkezi arayıp onunla konuşmama izin vermelerini söyleyebilirdin ama yine de dün gece geçmeme izin vermediler. Çünkü birlikte mutlu olmamızı istemiyorsun. O bir ay daha o yerde sıkışıp kalırken bizim ayrı büyümemizi istiyorsun."

"Ben kardeşime bunu yapmazdım," diye başımı sallayarak reddettim. "Tek istediğim onun mutlu olmasıydı."

"Yalan söylüyorsun." Bıçağın ucunu yan tarafıma bastırdı. "Eğer iyi bir kardeş olsaydın, onu ziyaret etmen için seni ikna etmesine gerek kalmazdı. Sen de benim gibi onu görmek isterdin. Ama sorun değil çünkü Paul'ün artık hayatında senin olumsuz etkinin olması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak. Ve yakında yeniden bir araya gelebileceğiz... cenazende."

Phoebe'yi o yatakta öyle uykulu ve sikilebilir bir halde bırakmak için kendimi zor tuttum. Phoebe'yi o yatakta öyle uykulu bir şekilde Ona geri dönebilmek için PT'yi olabildiğince çabuk bitirmek için kıcımlı yırttım.

Arabamı çalıştırırken ensemde bir karıncalanma hissettim, sanki biri beni izliyormuş gibiydi. Etrafıma bakındım ama yakınlarda gizlenen kimseyi göremedim. Mavi bir kompakt arabanın içinde oturan bir figür gördüm ama başı eğikti ve kulağında bir telefon vardı. Muhtemelen içeri girmeden önce bir konuşmayı bitiriyorlardı.

Telefonum çaldığında neredeyse on dakikadır araba kullanıyordum ve direksiyon simidimdeki bir düğmeye basarak cevap verdim.

"Neredesin sen?" Deacon talep etti.

"Yoldayım," diye onu rahatlattım. "Geç kalmayacağım. Cidden beni kontrol etmek için mi aradın, yoksa bir gelişme mi oldu?"

"Sanırım arkanızı dönüp Phoebe'nin evine gitmeniz gerekiyor. Sonunda kadınıızı takip eden kişiyi bulduk. Yeniden yapılandırılan parmak izleri tutuklanan bazı yerel keşleri ortaya çıkardı, biz de her birini araştırdık ve Phoebe'nin kardeşiyle aynı rehabilitasyon merkezinden yeni taburcu olmuş bir kadın bulduk. Stephanie Dalton. Henüz yerini tespit edemedik ama mavi bir kompakt araba kullanıyor." Plaka numarasını saydı ve direksiyonu sola kırıp hızlı bir U dönüşü yaparken küfrettim. Neyse ki yol boştu.

"Ayrıldığımda arabasını Phoebe'nin dairesinin önünde gördüm."

"Lanet olsun. Polisi arayacağım ve buradaki yetkililerle işleri yoluna koyacağım."

Telefonu kapattı ve ben de park yerine geri döndüm, cipi binanın önünde durdurduğumda lastiklerim gıcırdıyordu. Phoebe'nin yanına gitmekten başka hiçbir şeyi umursamadan aracı park ettim ve torpido gözünden silahımı almak için eğildim. Saniyeler içinde birleştirdim ve arabadan atlamadan önce tam bir şarjör taktım, Phoebe'nin dairesine doğru koşarken kapımı kapatma zahmetine girmedim.

Düğmeyi tuttum ve iterken döndürdüm, içeri daldım ve kapının duvara çarpmasına neden oldum. Bir an için dünya dönmeyi bıraktı ve daha önce hiç bilmediğim bir korku beni sardı.

Phoebe duvara yaslanmıştı, kendini olabildiğince küçültmeye çalışırken bornozunu sıkı sıkı tutuyordu. Bir kadın önünde durmuş bağılıyor ve büyük bir bıçak sallıyordu. Kapının gürültüsüyle çarpmasıyla irkilen kadın arkasını döndü ve neredeyse Phoebe'nin kolunu kesiyordu.

Korku anında öfkeye dönüştü ama eğitimim devreye girdi ve sakinliğimi korudum.

"Bıçağı bırak ve ondan uzaklaş," diye emrettim. Kız birkaç kez gözlerini kırptırdı, kan çanağına dönmüş gözleri buğulandı. Orosu çocuğu. Belli ki kafası iyiydi, bu da sahip olabileceği azıcık sağduyunun muhtemelen çoktan pencereden dışarı çıktığı anlamına geliyordu.

"sen?" diye ciyakladı, elleriyle çılgınca işaretler yapıyordu.

Silahımı tutan elimi arkamda saklı tutarak yavaş bir adımla ilerlerken gözlerimi keskin bıçaktan ayırmadım. "Ben Silas," dedim ona.

"Geri çekil! Sen erkek arkadaşısın, değil mi?" diye sordu gözleri kısılırken. "O seni hak etmiyor! Hayatımı mahvetmişken neden mutlu olsun ki?"

Kızın kendini doğru olduğuna inandırdığı hikâyenin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama yorumundan ve Paul'le birlikte rehabilitasyona gittiğini öğrendiğimden, neler olup bittiğine dair oldukça net bir fikre sahip olduğumu hissediyordum.

"Belki de haklısın," dedim sempatik bir gülümsemeyle. "Ama onu öldürmek sorunu çözmez. Hapisteyken Paul'le birlikte olamazsın."

Kız histerik bir şekilde güldü ve gözleri sanki tek bir şeye odaklanamıyormuş gibi sağa sola kaydı. "O gittiğinde, Paul ve ben birlikte kaçacağız. Bana bir şey olmasına izin vermeyecek."

Kız arkasını döndü ve "Ölmesi gerek!" diye bağırdı.

O bıçağı kaldıramadan silahımı doğrulttum ve omzuna bir kurşun sıktım.

Bir ölüm perisi gibi çılglık attı ve eli bükülerek bıçağı yere düşürdü. Phoebe onu almak için çabaladı, sonra da bana doğru çılgınca bir koşu yaptı. Onu arkama ittim ve silahımı kızın kafasına doğrulttum.

"Polis yolda. Onlar gelene kadar orada kal, yoksa buradan sedye yerine ceset torbasıyla çıkarsın."

Phoebe sırtıma yapıştı ama tehdit ortadan kalkana kadar ona odaklanamadım.

Deacon'a sessiz bir teşekkür gönderdim çünkü siren seslerinin hızla yaklaştığını duydum. Sadece bir ya da iki dakika sonra iki polis kapıdan içeri daldı. Stephanie'yi hemen zapt ettiler ve ben de dikkatimi kızıma yönelttim. Etrafımda döndüm ve onu sıkıca kucakladım.

"İyi misin?" Homurdandım.

"Evet," diye cevap verdi, yüzü gömleğime gömüldüğü için sesi boğuk çıkıyordu. "Senin sayende."

Onu tutuşumu gevşettim ve çenesini kavrayarak yüzünü kaldırdım. "İşimi yaptığım için bana teşekkür etme bebeğim. Sen benimsin ve ben benim olanı korurum."

Sonraki otuz dakika boyunca, bir kaos telaşı yaşandı.

Sağlık görevlileri geldi ve Stephanie'yi bir sedyeye yatırdı. Onu kapıdan dışarı taşırlarken hâlâ tehditler ve küfürler savuruyordu.

Polis ifadelerimizi aldı ve bizim olayları özetlememiz ile psikopat kadının atıp tutmaları arasında, onu nefsi müdafaa için vurduğuma çabucak karar verdiler.

Sonunda çıkıp gittiklerinde ve kapı arkalarından kapandığında sessizliğe gömülmüştük. Phoebe gözyaşlarına boğuldu ve ben de onu kucağıma alıp kanepeye taşıdım, böylece o ağlarken kızımı kucaklayabilecektim. Sonunda hıçkırıkları yatıştı ve bana baktı. "Burada kalmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman yapmayız."

Phoebe benden ayrılmak konusunda isteksizdi, bu yüzden yatak odasına giderken kolumu ona doladım. Bir tişört ve şort giyecek kadar uzun süre beni bıraktı, sonra da çantasını hazırlamama yardım etti. Önümüzdeki hafta birkaç arkadaşımın gelip onun evini toplamama yardım etmesini ve onu yanıma taşımayı planlıyordum. Böylece bir daha bu daireye adım atmasına gerek kalmayacaktı.

Hâlâ park yerinin ortasında rölantide duran SUV'uma yöneldik ama en azından biri kapıyı kapatmıştı. İçeri girmesine yardım ettim ve aceleyle binmesine yardım ettim, sonra da daireme doğru sürerken elini sıkıca tuttum.

Evime geldiğimizde, yatak odasına doğru yürürken elini tuttum ve çantalarını bir köşeye attım. Sonra onu kendime çektim ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurmak için başımı eğdim. Adrenalin azalıyordu ve onunla birlikte öfke ve korku da yerini ezici bir ihtiyaca bırakıyordu.

Dudaklarını serbest bıraktığımda usulca gülümsedi ve fısıldadı, "Sana teşekkür etmememi söylediğini biliyorum ama elimde değil. Beni kurtardın."

"Seni her zaman koruyacağım bebeğim. Sevdiğim kadına bir şey olmasına asla izin vermem. Sensiz yaşayamam."

Phoebe'nin güzel mavi gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı ve çenesi hafifçe düştü. Bir süre sonra nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Beni seviyor musun?"

Yaşadığı şok karşısında ağzımın kenarları kaşlarımı çatacak şekilde aşağı doğru kıvrılırken bir kaşımı kaldırdım. "Elbette, seni seviyorum."

Phoebe başını salladı ve öfkeyle içini çekti. "Bana hiç söylememişken bunu nereden bilebilirdim ki?"

Haklı olduğunu anladım. O kadar çok düşünmeme rağmen bu sözleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum."

Başparmaklarımı yanaklarındaki çillerin üzerinde gezdirdim ve dudaklarını bir kez daha usulca öptüm. Sonra gözlerimi ona diktim. "Ve sen de beni seviyorsun."

Phoebe'nin yüzü aydınlandı ve kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Elbette, seni seviyorum," dedi, daha önce söylediğim cümleyi tekrarlayarak.

Ağzından çıkan kelimeleri duymak son kontrolümü de kırdı. Gömleğinin eteğini tuttum ve ağzım onunkine çarpmadan önce başının üzerinden yırttım.

Bizi bombardımana tutan tüm adrenalin ve duygular hareketlerimizi çılgınca ve aç hale getirdi. Yatağa doğru ilerledik, sadece kıyafetlerimizin geri kalanını çıkarmak için öpüşmemize ara verdik. Yatağa tökezlediğimizde, bir kolumu dizlerinin altından geçirerek onu kaldırdım ve yatağın üzerine fırlattım. Hemen üzerine tırmandım ve vücutlarımız birbirine değene kadar üzerinde hareket ettim. İpeksi teninin verdiği his sinirlerimin üzerinden doğrudan sikime giden elektrik akımları gönderdi.

Başımı eğip öpücüklerimi boynundan göğüslerinin ucuna kadar takip ettiğimde bana sarıldı. Dudaklarımı bir tepe noktasının etrafına sarıp dişlerimle çekiştirirken çıkardığı tatlı nefes sesine bayıldım. Kolları etrafımda sıkılaştı ve bacakları belimi sarmak için yukarı kalktı.

Sikim kalçalarının tepesine yerleşmişti ve her hareketinde suları şaftı kaplıyordu, böylece kıvrımlarının arasından kolayca kayıyordum.

Diğer göğsüne geçtim ve Phoebe sırtını dikleştirdi. "Silas," diye inledi.

Tomurcuğu bir patlamayla bırakırken, "Adımı söyleme şekline bayılıyorum," diye inledim.

"Ve vücuduma tapınma şeklini seviyorum," diye iç geçirdi. "Ama şu anda içimde sana ihtiyacım var."

Benden hiçbir itiraz alamayacaktı. Pozisyonumu ayarladım, sikimin ucunu onun açıklığına değdirdim, sonra dudaklarını doymak bilmez bir öpücüğe boğarak içine girdim ve tamamen dibe vurdum. Phoebe ve tırnakları omuzlarımın etine batarken bacakları kalçalarımı bir mengene gibi kavradı.

"Kahretsin, evet," diye tısladım. "Çok sıkı."

Hareket etmeye başladım ve sabit bir hız ayarladım, onu hızlı ve sert bir şekilde becerdim. Yeterince yaklaşmıyor, yeterince derine inemiyordum. Ona o kadar bağlı olmak istiyordum ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söylemek mümkün değildi.

Ellerimi dizlerinin altından geçirdim ve bacaklarını etrafımdan ayırdım. Sonra onları göğsüne doğru ittim ve iyice açtım. Yeni aç, rahim ağzına çarpacak kadar içeri kaymamı sağladı.

"Siktir, evet," diye homurdandım. "İşte bu, bebeğim. O daracık amcığını eğ ve sonuna kadar girmeme izin ver. Siktir, evet! Sik!"

"Silas!" Phoebe iç kasları etrafımda kasılırken seslendi. "Ben... ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim," diye . "Ve onu alacaksın. Hayatının geri kalanı boyunca."

Hiç kontrolüm kalmamıştı. Ele geçirilmiş bir erkek gibi kanalına girip çıktım. Titremeye başladığında ve omurgamın tabanında belirgin bir karıncalanma hissettiğimde, daha uzun süre dayanacağımı biliyordum. "Gel bebeğim," dedim. "Benimle gel. Amcığının sikimi sıkıldığını, seni döllerimle doldururken sikimi sağdığını hissetmek istiyorum."

Phoebe başını yatağa çarptı ve şiddetli titremeler vücudunu sararken çığlık attı. Spazmlar şaftıma masaj yaparken

İçinde patladı, her damla olduğunu düşündüğüm şeyi emdi. Ama ikimiz de aşağı doğru inerken, hâlâ beyzbol sopası kadar sert olduğumu fark ettim. Phoebe'nin bileklerini yakaladım ve bir elimle başının üzerinde sabitledim. Sonra diğer elimle göğüslerini kendime doğru çektim ve hızımı tekrar artırarak kadınının içine girdim, yatak başlığını duvara çarptım.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldı Phoebe. "Silas! Sakın durma! Oh, evet! Evet!"

Onu tekrar ayağa kaldırmam uzun sürmedi ve sinir yumağını ovmak için bir elimi aramıza soktum. "Bana bir tane daha ver, Phoebe," diye emrettim. "Kollarımda parçalandığını görmeme izin ver, bebeğim."

Klitorisini çimdikledim ve paramparça oldu, ben onu uçurumun kenarına kadar takip ederken adım haykırdı.

"Siktir, Phoebe! Siktir!" Sonsuz miktarda sıcak tohumu rahmine fişkırtırken böğürdüm.

Bir saat, hatta belki de günlerce sürebilirdi ama sonunda hızla atan kalplerimiz sabit bir ritme doğru yavaşlarken nefes alış verişlerimiz de dengelendi. Tek bildiğim çok yorgun olduğum ve Phoebe kollarımdayken sonsuza dek orada yatmaktan memnun olacağımı.

Sırt üstü yuvarlanırken onu kendime doğru çektim. Sonunda vücuduma yayıldı ve karışık uyarılmamız amından sızarken hala onun içine gömülüydim.

"Siktir," diye inledim. "Prezervatif kullanmadım."

Phoebe başını kaldırdı ve gözlerini bana çevirdi. "Ne zaman yaptın ki?"

Haklıydı. Kendimizi birbirimize o kadar kaptırmıştık ki tüm hafta sonu boyunca koruma kullanmayı unutmuştum. Hatırlamak için çaba gösterdiğimden değil...

"Ne olursa olsun, seninle ilgileneceğim. Seni her şeyden çok seviyorum ve seninle bir aile kurmak beni çok mutlu eder."

Phoebe'nin yüzü kıpkırmızı oldu ama bana doğru kocaman bir gülümseme yöneltirken adeta parlıyordu. "Bunu ben de isterim."

"Harika," diye cevap verdim kesin bir ifadeyle. "Eğer seni henüz bırakmadıysam, enerji bulur bulmaz bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Phoebe kıs kıs güldü ve kalçalarını oynattı. "Sanki şimdiden göreve hazırmışsın gibi geliyor," diye şımardı.

Sırıttım ve ona sıkıca sarıldım. "Siktir, seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, denizci."

EPILOG

(Silas beni hafta sonunu geçireceğimiz butik otelin ön kapısından içeri sokarken, "Ah," diye nefes aldım. Sadece ikimiz

Samuel'i on üç ay önce doğurduğumuzdan beri ilk kez.

"İyi iş, bebeğim." Yanımda durmak için hareket ederken elini belimden kalçama doğru kaydırды. "Burası inanılmaz bir yer."

Bu otelde bir gece normalde normal bir oda için altı yüz dolardan fazla tutuyordu ama bizim konaklamamız ücretliydi. Otel sahipleri işverenimin yeni müşterileriydi ve patronum beni onların pazarlama ekibine atamıştı.

İşe başladıktan bu kadar kısa bir süre sonra hamile kalmak beni endişelendirmişti ama patronum çok anlayışlı davranmıştı. Hatta bana ofiste bir bebek partisi bile düzenledi ve iş arkadaşlarımdan hepsi hediye yerine bankalarından ücretli bir izin günü verdiler. O kadar duygulanmışım ki, hamilelik hormonlarının da etkisiyle hüngür ağlamışım.

Üç aylık doğum iznimden döndüğümde, bana önümüzdeki yıl içinde bir terfi beklememi söyledi ve kendi başıma çalışmam için mutlu bir şekilde birkaç müşteri teslim etti. Geçen hafta yeni pozisyonuma geçtim ve zamlarla birlikte ek müşteriler de geldi. Neyse ki bu otele tam zamanında gelmişim çünkü avantajları rakipsizdi... ve fırsatım varken tadını çıkarmak istiyordum.

Kayıt masasına yaklaştığımızda, bilgisayarın başındaki adam başını kaldırdı ve bize bir gülümseme fırlattı. Ne yazık ki bakışları göğsüme ve oğlumuzu doğurduktan sonra bir daha eski boyutlarına dönmeyen göğüslerime kilitlendi. Silas adama ters ters bakarak parmaklarını bileğime doladı ve beni yanına çekti. Sadece bana vuracağını sanmışım.

Beni süzmeye cüret ettiği için çalışanın canına okudu ama "Gözlerini kendine sakla" diye homurdandıktan sonra beni tezgâhın en ucunda çalışan kadının yanına götürdü.

"Bunun için çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Kocam iş arkadaşına ters ters bakmaya devam ederken ona "Sorun yok," diye güvence verdim.

Ona rezervasyon için adımı verdiğimde ve o da bilgisayarında rezervasyonu açtığında bana kocaman bir gülümseme ile baktı. "Doğrudan işletme sahibiyle çalıştığın için bu gafından pişman olacak."

"Evet, kesinlikle öyle," diye başımı sallayarak onayladım. Her ne kadar çalışanların performansı benim ilgi alanımın dışında olsa da, ağızdan ağıza iletişim pazarlamada her şey demekti. Ön büro personelinin müşterilere nasıl davrandığının kampanyalarımın ne kadar etkili olacağı üzerinde etkisi olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

Okyanus manzaralı bir süitte yer ayırttığımızı söylediğinde benim sırtışımda onunki kadar büyüktü. Asansöre doğru ilerlerken adımlarımda ilave bir bahar vardı.

Önümüzdeki iki gün boyunca muhteşem kocamla baş başa kalacağım için heyecanlıydım, özellikle de oda servisinden sipariş verebileceğimiz bir yerde. Ama Samuel'i ilk kez bir geceliğine terk ediyorduk ve kapılar önümüzde kapandığında gerilmeye başladım.

Alt dudağımı ısırıp hızla birkaç kez göz kırparken Silas beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtladı. "Odaya gider gitmez anneni arasak daha iyi hissedecek misin?"

"Evet." Ona rahatlamış bir gülümseme gönderdim. "Onu sadece yirmi dakika önce ona bıraktığımızı ve daha önce de birçok kez bize bakıcılık yaptığını biliyorum ama bu farklı hissettiriyor."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sen çok iyi bir annesin." "Ve sen de harika bir babasın."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar tekrar açıldı. Silas beni koridordan geçirerek hayal ettiğimden bile daha muhteşem olan süitimize götürdü. Ama çevremdekileri takdir etmek için zaman ayırmadım. Onun yerine çantamdan telefonumu çıkardım ve bizim oğlanı aradım.

Annem ilk zil sesinde telefonu açtı. "Aramadan önce bir saat bile dayanamayacağını nereden bilebilirdim?"

"Çünkü sen de bir annesin," diye takıldım.

"Doğru," diye kabul etti ve Samuel'in bir hayvan krakerini yerken tombul yüzünü görebilmem için video moduna geçti. "Gördüğünüz gibi, benim

Torunun gayet iyi gidiyor. Şimdi git ve kocanla geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Meşgul olmadığın zamanlarda sana resimlerle birlikte bir sürü güncelleme göndereceğim."

Silas ve ben telefonu kapatmadan önce Samuel'e öpücükler gönderdik. Sonra telefonumu ve çantamı alıp oturma alanındaki küçük masanın üzerine koydu. Okyanusa bakabilmemiz için perdeleri açtıktan sonra arkama geçti ve kollarını önüme dolayarak beni göğsüne doğru çekti. "Seninle baş başa iki koca gün, ne yapacağız?"

Kulağıma değen sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve bu ürperti sadece sertleşmiş aletini popoma dayadığında daha da güçlendi. Kollarında dönerken, onu hiç şaşırtmayacak iğrenç bir öneride bulunmaya niyetliydim. Bunun yerine, "Hamileyim" diye ağzımdan kaçırđım.

"Hamile mi?" Silas yankılandı, bakışları hala düz olan karnıma inerken gözleri genişledi.

"Uh-huh." Başımı salladım. "Bu sabaha kadar regl dönemimin bir hafta geciktiğini fark etmemiştim ve banyo dolabında Samuel'i öğrendiğimiz zamandan kalma bir test vardı. Sen onu hazırlarken ben de test yaptım. Ve pozitif çıktı."

" bu!" Beni kucağına aldı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla kendi etrafında döndürdü. "Kutlayacak bir şeyimiz olduğu için bu kadar çok mahremiyetimizin olması iyi bir şey."

EPILOG

SILAS

(Sessizce eşimin ev ofisinin kapısını açtım. Eğer telefonla konuşuyorsa onu rahatsız etmek istemedim ama şanslıydım ki o da tam bilgisayarını kapattı. Tamamen içeri girerek kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

Phoebe sandalyesinde döndü ve beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evdesin!" Sandalyeden fırladı ve kendini kollarıma attı.

"Kahretsin, seni özledim," diye homurdandım dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurmadan önce. İki haftadır yoktum ve bu öğleden sonra Samuel'i anaokulundan, Carly'yi de oyun buluşmasından almak için tam zamanında eve gelmişim.

Phoebe'nin ağzını yalayıp yutarken, onu geriye doğru yürüttüm ve sandalyesine oturabilmek için bizi döndürdüm. Sonra onu kucağıma çektim ve bacakları benimkilerin iki yanına sarkacak şekilde yerleştirdim.

Phoebe dudaklarını ayırdı ve nefes nefese kapıya baktı, "Çocuklar nerede?"

"Paul ve Emily onları yemeğe ve sinemaya götürdü."

Paul rehabilitasyonu bitirdikten iki yıl sonra hayatının aşkıyla tanıştı. Emily harikaydı ve her şeyini toparlamıştı, bu yüzden Paul'e eğer onu istiyorsa doğru yolda yürümesi gerektiğini söyledi. Paul kabul etti ve bir yıl sonra evlendiler.

Üç ay içinde kendi küçük mutluluklarını bekliyorlardı ve çocuklarımızı elimizden alarak "pratik" yapmayı seviyorlardı.

Karımı tekrar hamile bırakma görevinde olduğum için bu mükemmel bir şekilde işe yaradı.

Otuz dakika sonra, Phoebe'nin yırtık külotunu cebime soktum ve şortunu giymesine yardım ettim. Kendimi tekrar içeri soktuğumda ve kot pantolonumun fermuarını kapattığımda, onları düğmeleme ya da gömleğimi geri giyme zahmetine girmedim.

"Bugünlük işin bitti mi?" Kolumu ona dolayıp vücuduma doğru çekerken sordum.

"Çalışmayı mı bitirdin yoksa gelmeyi mi?" diye şımardı.

"Bebeğim, boşalmayı bitirmediğini biliyorum," diye şakacı bir şekilde homurdandım, kışını tutup bacaklarını belime dolaması için onu yukarı kaldırdım.

Onu yatak odamıza götürdüm ve orada amını yedikten sonra tekrar tohumlarımla doldurdum.

Çok sonra yuvarlandım ve zor nefes alarak yanındaki yatağa uzandım. "Eğer bu işe yaramadıysa, muhtemelen seni tekrar hamile bırakmayı başaramadan öleceğim."

"Sanırım bu sefer beni öldürmüş olabilirsin," diye kıkırdadı Phoebe. "Tek bir kasımı bile oynatamıyorum. İyi ki zaten hamileyim."

Vücudumda bir enerji patlaması oldu ve yatakta olduğum yerde çakıldım. "Hamile misin?" diye bağırdım.

Phoebe başını salladı ve güldü. "Buna şaşırmış olamazsın... Gitmeden önceki hafta beni o kadar çok boşalmayla doldurdun ki günler sonra bile hala içimden ."

"Hayır," diye mırıldandım kibirli bir sırıtışla. "Şaşırmadım bebeğim. Gururluyum.

Adamlarım çok hızlı çalıştı."

Karım gözlerini devirdi ama mutlu bir şekilde gülümsüyordu. "Eğer kafan biraz daha büyürse, artık kapılardan geçemeyeceksin."

"Samuel, Carly'yi hastaneden eve getirdiğimizden beri bir erkek kardeş istiyor," diye kıkırdadım.

"Umarım kız olursa çok büyük bir nöbeti geçirmez."

"Biliyorsun," diye mırıldandım. "Duyduğuma göre erkek çocuk sahibi olma olasılığın-"

"Anneciğim! Babacığım! Eve geldik!" diye bağırdı küçük oğlumuz.

"Bu düşünceni unutma," diye takıldım. "Bu teknikleri daha sonra deneyeceğiz." Phoebe bir kaşını kaldırdı. "Peki ya başka bir kız istersem?"

Sırıttım ve ona hızlı, sert bir öpücük vermek için eğildim. "Bunların hepsini de deneyeceğiz. Ne gerekiyorsa bebeğim."

İkimiz de giyinmek ve küçüklerimizi karşılamaya gitmek için yataktan çıkarken güldü.

Yatak odasının kapısından çıkarken karımın mükemmel kıcına bir şaplak attım. "Seni her geçen gün daha çok seviyorum, bebeğim."

Phoebe durdu ve omzunun üzerinden bana baktı, burnunu çekerken gözleri yaşlarla dolmuştu, "Şu anda bana böyle şeyler söyleme."

Gülmekten kendimi alamadım çünkü son iki hamileliğinde ne kadar duygusal olduğunu hatırladım. Bir an bana ters ters baktı, sonra benimle birlikte güldü.

"Cidden, bu hormonların nesi var böyle?" diye mırıldandı koridorda ilerlerken.

Uzanıp kolunu tuttum, onu etrafımda döndürdüm ve vücudunu benimkine yapıştırdım. "Sanırım şunu demek istedin. "Ben de seni seviyorum Silas."

Phoebe parmak uçlarına kalktı ve fısıldamadan önce beni öptü, "Seni her şeyden çok seviyorum kocacığım."

Sırıttım. "Bu daha da iyi."

Bebeklerimizle fuayede buluştuğumuzda, evimizi dolduran sevginin tadını çıkararak ailemin konuşmasını ve gülümsemesini izledim.

Phoebe denizci tarafından sahiplenildiğine dair şaka yapmayı severdi. Ama gerçek şu ki, göz göze geldiğimiz ilk andan itibaren onun olmuştum. Ve sonsuza dek birbirimize ait olacaktık.

Kaçırdıysanız diye söylüyorum, Kade sonsuza mutlu sonunu [Owned by the Officer](#)'da buldu ve Huntley, Merrick ve Deacon'ın hikayelerinin hepsi 'de mevcutdek [Black Ops: Volume 1](#)!

[Haber bültenimize](#) kaydolursanız, size The Virgin's Guardian'ın başka hiçbir yerde bulamayacağınız ÜCRETSİZ bir e-kitap kopyasını göndereceğiz!

YAZAR HAKKINDA

Elle Christensen ve Rochelle Paige'den oluşan yazar ikilisi, Fiona Davenport adıyla bir araya gelerek size alfa erkeklerle dolu seksi, anlık aşk hikâyeleri sunuyor. Sonsuza dek mutlu son garantili hızlı kirli bir okuma istiyorsanız, Fiona Davenport'a bir şans verin!

Fiona'nın gelecek albümleri hakkında tüm STEAMY haberleri için... [bültenimize](#) kaydolun!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

